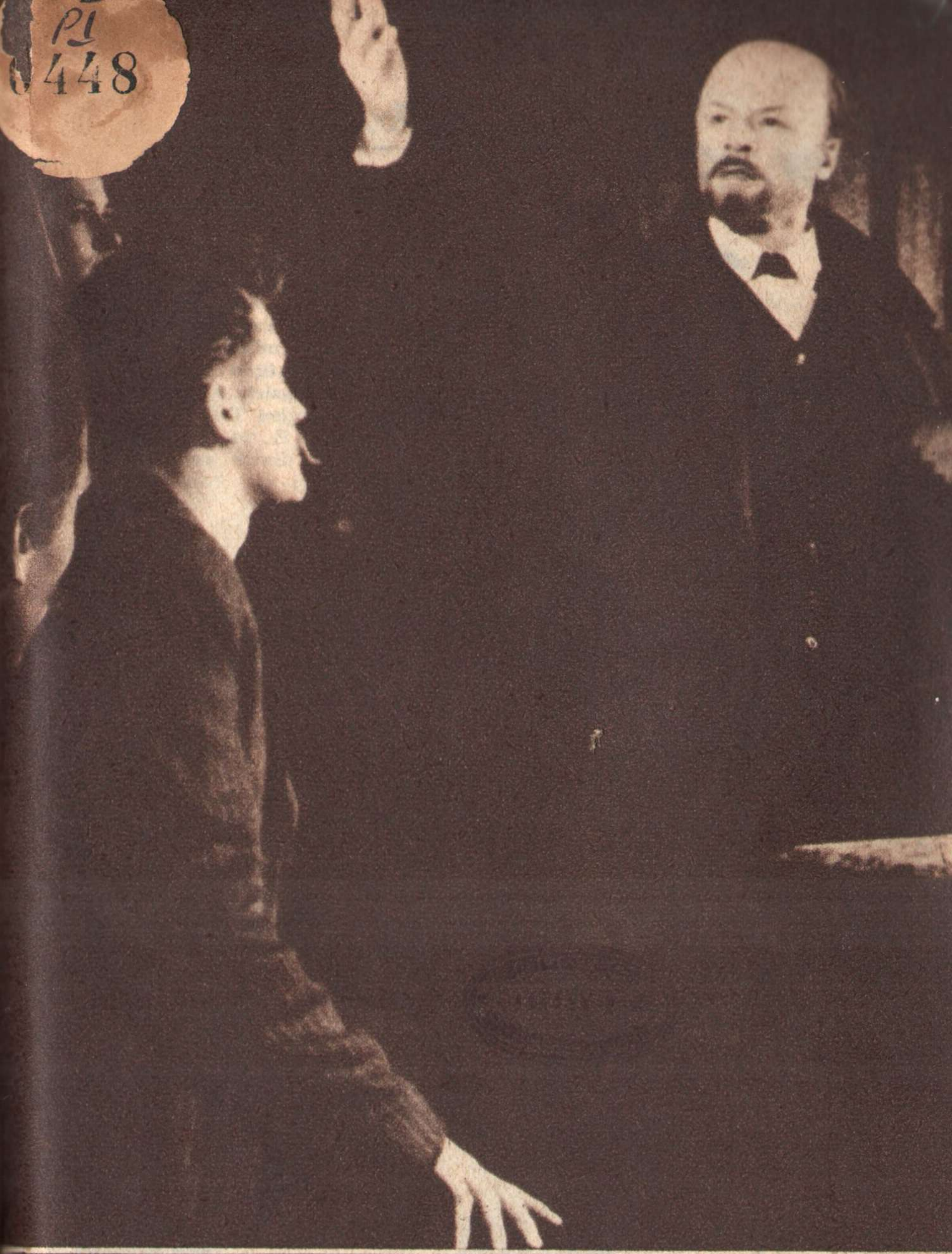

P1
448

TEATRU ȘI MUZICĂ

P. C. 82353

Reinhold M. Glier

Artist al poporului din U.R.S.S.
Laureat al Premiului Stalin

Celebrul compozitor sovietic Reinhold Morîțovici Glier, care a vizitat țara noastră cu prilejul sărbătoririi Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, a studiat la Conservatorul din Moscova, fiind elevul vestitilor maestri ai muzicii: Arenski, Ipolitov-Ivanov și Serghei Tanev.

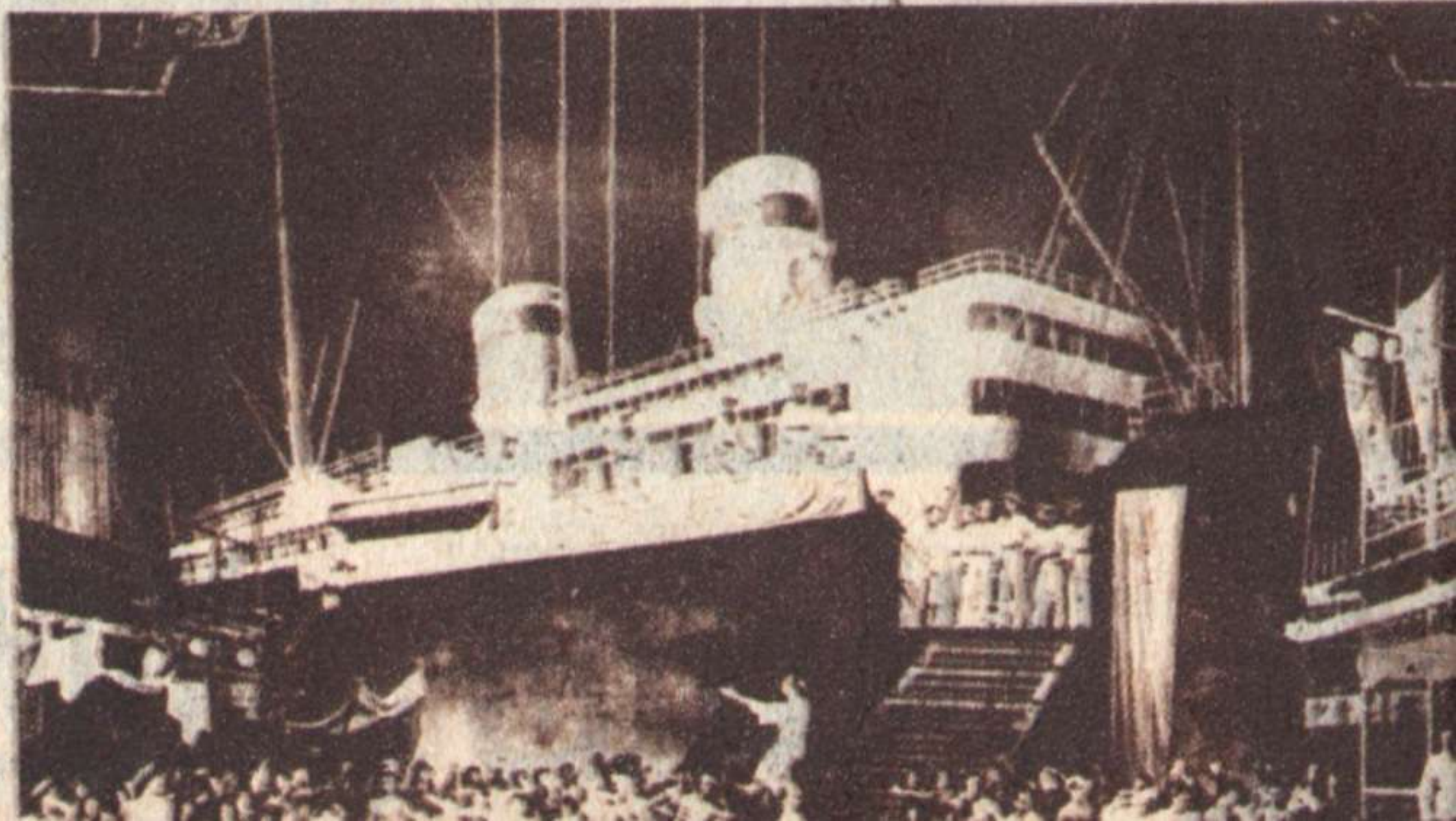
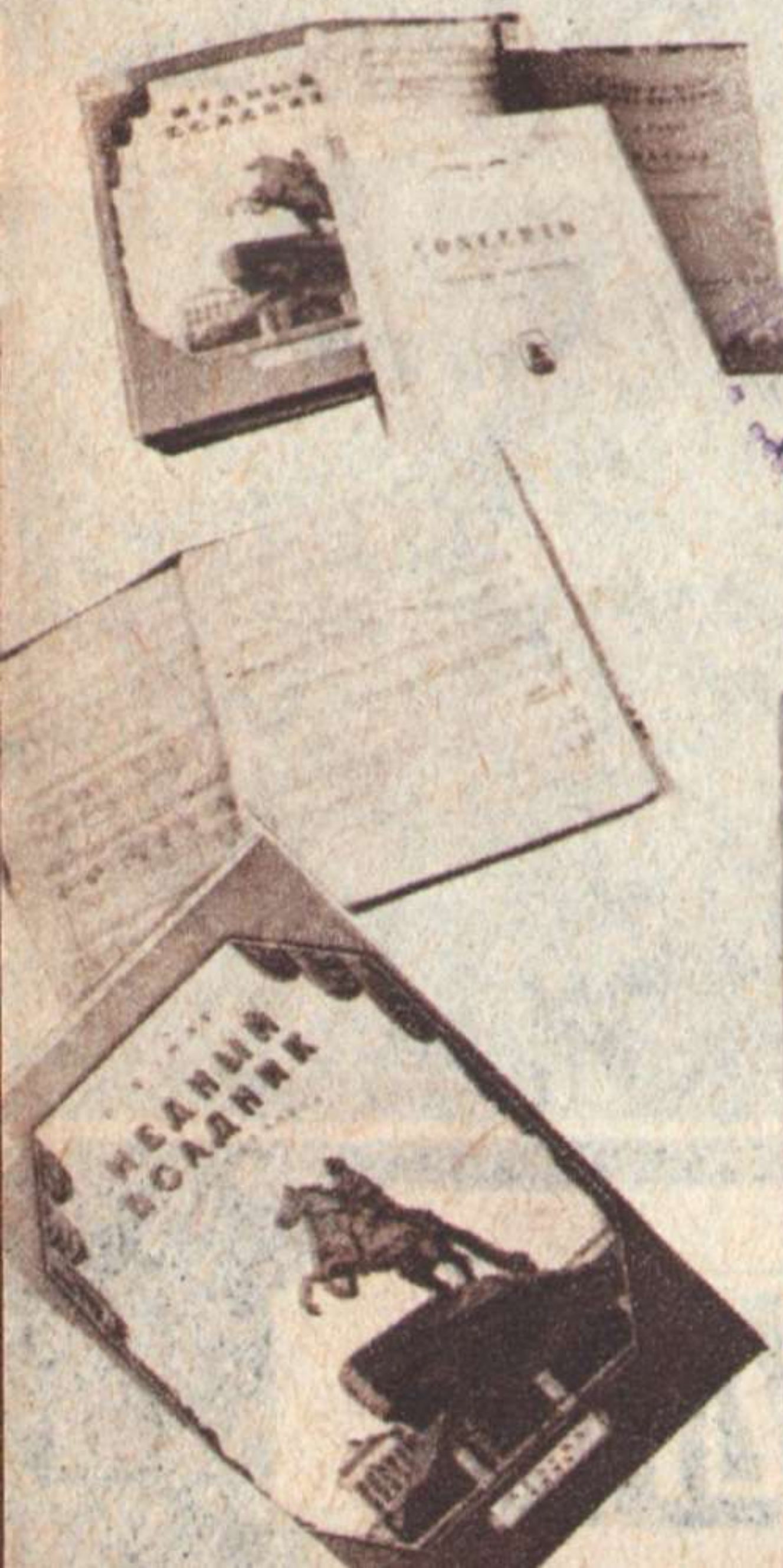
La rîndul său, R. M. Glier a fost profesorul unora dintre cei mai de seamă compozitori ca: Prokofief, Miaskovschi, Radkievici, Novikov și alții.

Pentru lucrările sale componistice — ca de altfel pentru întreaga sa activitate creatoare — desfășurată pe linia mărețelor tradiții ale muzicii clasice ruse — R. M. Glier a fost distins de două ori cu Premiul Stalin, în anul 1938 conferindu-i-se titlul de «Artist al poporului din U.R.S.S.»

Lucrările sale: «Sah-Senem», «Ghjul-sana» și «Rachel», baletele «Macul Roșu», «Comedianții», «Zaporojenii», «Călărețul de Aramă», precum și simfoniile sale, sînt cunoscute și prețuite atît în U.R.S.S. cît și peste hotare.

De un deosebit succes s-a bucurat în țara noastră baletul «Macul Roșu». Baletul «Călărețul de Aramă», compus în anul 1949, se reprezintă pe scena Teatrului de Operă și Balet din Capitală.

Scenă din baletul «Macul roșu» de Glier reprezentat la Teatrul Mare Academie de Stat din Moscova

L

iteratura, teatrul, muzica au luat în patria noastră — sub înțeleapta conducere și îndrumare a Partidului — un avânt pe care nu l-au putut cunoaște în trecut.

Regimul de democrație populară le-a asigurat creatorilor de artă posibilitatea de a făuri opere veridice, valoroase, care devin tot mai mult bunuri de preț ale milioanei de oameni ai muncii de la orașe și sate.

Temele mari ale epocii contemporane, aspectele semnificative ale realității din țara noastră, în plină transformare revoluționară, dau un conținut optimist și înflăcărat noii noastre dramaturgii originale, creațiilor compozitorilor noștri, oglindind biruințele și aspirațiile poporului, zugrăvind chipul luminos al omului nou, exprimând eforturile creatoare puse în slujba păcii și propășirii, în slujba unei vieți tot mai fericite și mai îmbelșugate.

Hotărâtoare au fost pentru înflorirea teatrului și muzicii din R. P. R. ajutorul și experiența teatrului și muzicii sovietice, a minunatei arte sovietice. Piesele scriitorilor clasici ruși, patrimoniul dramaturgiei sovietice, simfoniile, operele, baletele marilor compozitori clasici sau contemporani educă, înarmează și înflăcărează milioane de oameni.

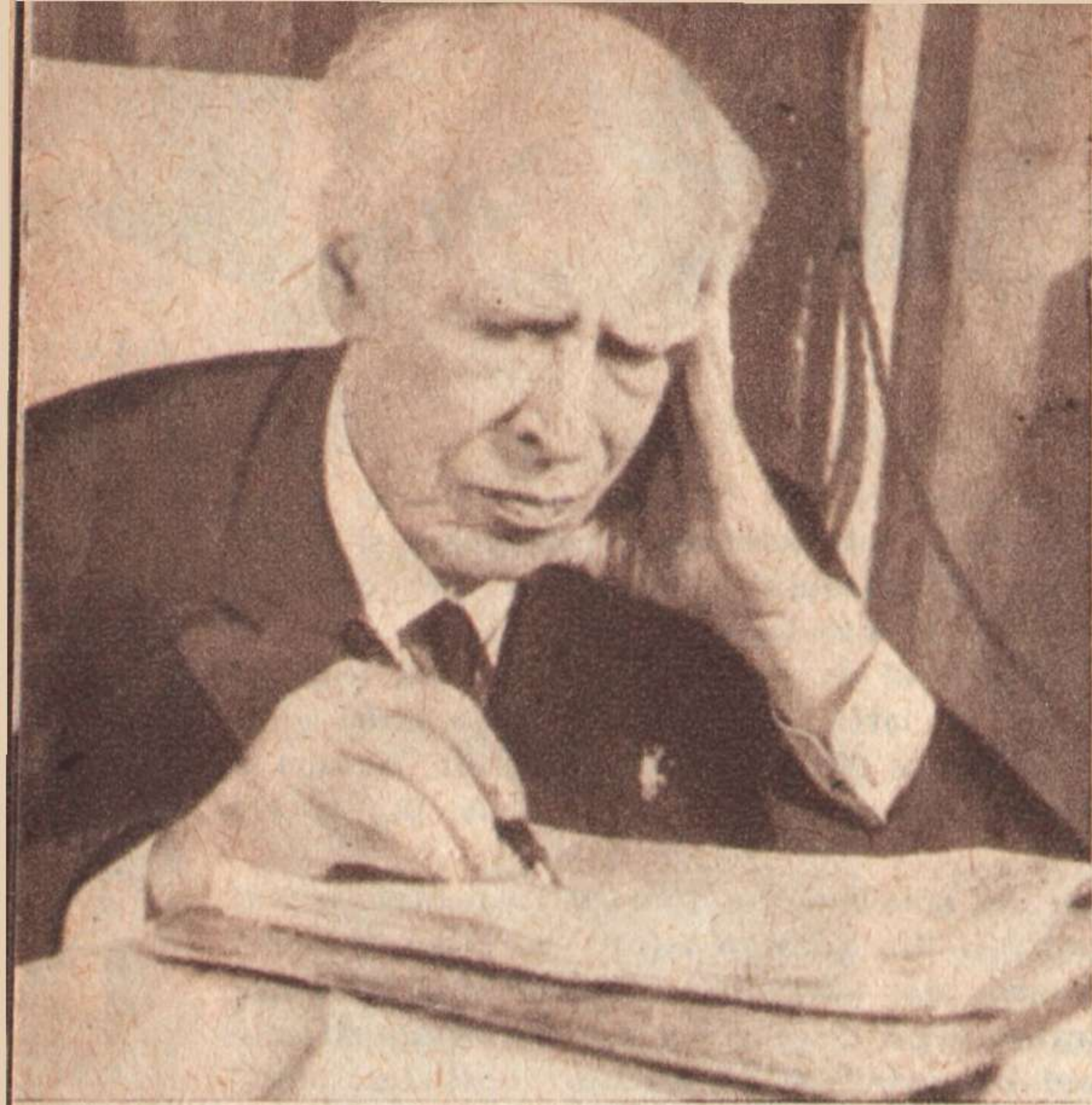
Alături de ele, manifestările artistice de masă, concursurile echipelor artistice de amatori, au arătat de cîtă prețuire și dragoste se bucură arta sovietică la noi, cît de cunoscută și de iubită de masele largi populare.

Manifestările din cadrul Lunii Prieteniei Romino-Sovietice, ca, spre pildă, Săptămîna Teatrului Sovietic sau Decada Cîntului și Dansului Sovietic, au constituit și în acest an pentru poporul nostru noi și însemnate prilejuri de cunoaștere și de prețuire a tezaurului artei și culturii celei mai înaintate, arta și cultura păcii și prieteniei între popoare, arta și cultura popoarelor din U.R.S.S.

Să trăiască și să înflorească necontenit prietenia romino-sovietică, cheazășia unei vieți luminoase și a unui viitor fericit pentru toți oamenii muncii, constructori activi ai unei orînduiri noi, socialiste, în Republica Populară Romîna!

TEATRU ȘI MUZICA

REGIZORII, ACTORII, EXPERIENȚA MINUNATEI

Marele maestru al artei teatrale realiste, C. S. Stanislavski, și-a consacrat întreaga sa activitate de regizor, actor și profesor, elaborării unui îndreptar ideologic-artistic, busolă călăuzitoare pe drumul spre înțelegerea justă a conținutului unei opere dramatice realiste, spre măiestria ei intruchipare scenică.

MĂIESTRIA ACTORILOR SOVIETICI

In timpul vizitei mele în Uniunea Sovietică am văzut numeroase spectacole de teatru, reprezentate pe diferite scene de către felurite colective artistice. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit în toate aceste spectacole a fost autenticitatea personajelor, firescul acțiunilor lor.

Actorii sovietici iubesc viața, o cercetează cu dragoste și o reflectă scenic cu pasiune față de adevăr. Ei nu se bazează pe inspirația momentului, pentru că ea nu le-ar putea da decât o strălucire întâmplătoare. Văzînd-o pe actrița Zueva în bucătăreasa

din «Roadele învățaturii» sau pe Vikland în hangița din «Locul cu vad», îți dai seama că sinceritatea cu care joacă, emoția fiecărei acțiuni, a fiecărui cuvînt — emoție pe care o transmit spectatorului — nu pot fi rezultatul întâmplării, al dispoziției de moment, ci efectul minunat al unei îndelungi și neobosite munci, al freamătului lor interior și al interesului cu care au privit oamenii și viața.

Din cîte amănunte subtile, delicate, este făcut jocul actorilor sovietici!

Cum știu ei să oglindească adîncurile sufletului omenesc prin cele mai

semnificative forme de exprimare!

Cînd actrița Holina a studiat rolul reginei din «Paharul cu apă», ea a ținut seama în compoziția ei de tipul social al personajului, care trebuia să aducă pe scenă eleganță, măsură în comportare, siguranța gesturilor și a atitudinii. Dar Holina nu s-a mulțumit numai cu exprimarea trăsăturilor generale. Regina este și copilăroasă, puțin teatrală, lipsită de voință. De toate aceste semne ale personalității ei, și de o mulțime altele, spectatorul ia cunoștință prin mici amănunte de ținută, de îmbrăcăminte, de tonuri: coroana puțin neglijent așezată pe cap, umerii ușor încovoiați sub greutatea uriantei regale, binoclul făcut din două hirtii oficiale, cu care își privește miniștrii.

Nenumărate sînt exemplele care pot arăta măiestria actorilor sovietici, minuțiozitatea, avîntul, dărnicia cu care își înțeleg și își intruchipează personajele. Fiecare din actorii pe care i-am văzut jucînd pe scenele sovietice, fie că au roluri prime, fie că dau viață unor roluri de mai mică importanță, arată prin marea artă a jocului lor realist dragostea față de teatru, față de viață.

Tanti Gura

Învățând dela un regizor sovietic

Despre tov. V. Vasiliev, regizor al Teatrului de dramă «Pușchin» din Moscova, nu-mi pot aminti decât cu dragoste, cu stimă, cu recunoștință. În ceea ce mă privește, eu n-am avut prilejul să pregătesc vreun rol în regia sa. Spun aceasta gândindu-mă cutristește cîte lucruri minunate, folositoare, aș fi avut de învățat...

În răstimpul cît a stat în țara noastră pregăteam trei roluri diferite: Marusia din «Viață nouă», Nușa din «Îndrăgostiții» și Olga Cernicikina din «Liceenii». L-am văzut luînd parte la repetițiile acestor piese, am simțit grija, pasiunea, entuziasmul cu care urmărea munca noastră, am

ascultat sugestiile pe care ni le dădea, îndrumările izvorite din profunda lui experiență de teatru, din marea sa cultură și cunoaștere a faptelor și a oamenilor.

Nu voi uita niciodată cu cîtă dăruire s-a ocupat de felul în care mă străduiam să interpretez cele trei roluri. Mă privea, începea să suridă — un zîmbet bun, îmbietor — și îmi vorbea. Cîtă fantezie în zugrăvirea amănunțită a psihologiei acestor tipuri, cîtă concizie și profunzime în caracterizarea trăsăturilor lor! Explica minunat. De aceea, descori mă furisam în sală și asistam la repetițiile piesei «Fata fără zestre» de Ostrovschi, pe care Teatrul Național a

prezentat-o în regia artistică.

Nu știam singură să admir, ce să prețuiesc mai mult: atmosfera creatoare, dinamică, în care decurgeau repetițiile, respectul cu care urmăreau efortul actorilor sau spiritul nou, de disciplină liber consimțită care pulă în munca tuturor întreprinderilor.

Tovarășul Vasiliev ne învățat cum să studiem cu amănunțime viața personajelor pe linia indicată de Stanislavski. Tot ce ne-a învățat, prin pildă atitudinii sale de om și de regizor, să-i înțelegem mai profund pe oamenii sovietici, să-i prețuim și să iubim.

Și, spunînd aceasta, sîm convinsă că exprim opinia tuturor colegilor mei.

Olga Slesne

**ORI!, ACTORII, CREATORII NOSTRI DE ARTA ÎNVATA NECONTENIT DIN
IENTA MINUNATEI ARTE REALIST-SOCIALISTE CARE ÎNFLOREȘTE ÎN U. R. S. S.**

N. K. Cerkasov, artist al poporului din U.R.S.S., laureat al Premiului Stalin discutând cu Jules Cazaban, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat, asupra piesei « Pădurea » de A. N. Ostrovschi

Regizorul V. G. Ciukov din Moscova în mijlocul interpreților operelor « Dama de pică », pe care a pus-o în scenă la Teatrul de Operă și Balet din București

Sofia V. B. Ghiagintova, regizor principal al Teatrului de Stat din Moscova « Comsomolul Leninist », artistă a poporului din R.S.F.S.R., laureată a Premiului Stalin, asistând la o repetiție la Teatrul Municipal

ra P. Marejraia, artistă a poporului din U.R.S.S., laureată a
amplului Stalin, vorbind la Consfătuirea oamenilor de teatru
șara noastră cu artiștii Teatrului de Dramă « Mossoviet »
în Moscova

ПО ТЕАТРАМ БУХАРЕСТА

Prin teatrele Bucurestului

Dacă treci din întâmplare, la ora spectacolelor, pe lângă unul din teatrele Bucurestului, vei întâlni grupuri compacte de oameni, dornici să pătrundă în săli spre a putea lua parte la reprezentații.

Această afinență de spectatori, pe care nu l-ai fi văzut nicidecum odinioară, este o mărturie a maturității creatoare pe care a dobândit-o arta românească, o dovadă că teatrele realizează spectacole pătrunse de viață adevărată, spectacole viguroase și interesante.

O trăsătură caracteristică a stagiunii trecute a fost apariția unui însemnat număr de piese noi, născute din pana dramaturgilor consacrați și a celor tineri. Majoritatea acestor piese este închinată oamenilor de azi din Republica Populară Română. Colectivele teatrelor au desfășurat o muncă susținută cu autorii și, drept rezultat al acestei conlucrări, au văzut lumina rampei spectacole pe care publicul le-a primit cu mult interes.

Toate colectivele teatrelor — fără excepție — lucrează cu însuflețire la pregătirea pieselor aparținând dramaturgiei clasice ruse și sovietice, folosind experiența teatrului sovietic. Anul acesta, în ianuarie, a avut loc deschiderea Teatrului de Operă și Balet. Primul spectacol a fost «Dama de Pică» de C. İkovișchi, cu o distribuție în care fac parte: P. Ștefănescu-Goangă, artist al poporului, Zenaida

Pally, Ioana Nicola — Știrbei, artiste emerite, toți cinstiți a căror măiestrie e bine cunoscută și la noi mulțumită concertelor care au avut loc în Uniunea Sovietică.

La Teatrul Național, care poartă numele scriitorului clasic I. L. Caragiale, Sică Alexandrescu, maestru emerit al artei, laureat al Premiului de Stat, unul din regizorii de frunte ai teatrului, a dovedit o minunată măiestrie în punerea în scenă nu numai a pieselor lui Caragiale, ci și a schițelor marelui satiric român. Nu mai puțin reușite sînt și celelalte spectacole pregătite de Sică Alexandrescu, ca, de pildă: «Revizorul» lui Gogol și piesa dramaturgului român Mircea Ștefănescu, «Matei Millo».

În anul 1954 s-a reprezentat pe scena Teatrului Național prima comedie satirică românească actuală, «Mielul Turbat» de Aurel Baranga, laureat al Premiului de Stat.

La Teatrul Municipal am văzut «Vassa Jeleznova». Atît regia, cit și interpretarea dovedesc o profundă cunoaștere a specificului de viață rusesc.

Mai poți vedea la București spectacolele Teatrului Armatei, ale Teatrului Tineretului și ale Teatrului Muncitoresc Giulești.

Viața teatrală în Republica Populară Română prezintă un aspect multilateral și se îmbogățește pe zi ce trece.

*) Articol apărut în revista «Ogoniok».

Un spirit PREȚIOS

Pentru compozitorii noștri « Rezoluția Uniunii Compozitorilor din U.R.S.S. din februarie 1948 » a fost un prețios ajutor.

Această Rezoluție a contribuit temeinic la limpezirea unor probleme ideologice de bază în creația lor, probleme legate de caracterul popular al creației, de felul cum trebuie să se manifeste realismul socialist în muzică, probleme privind rolul melodiei în creația muzicală, etc.

Muzicologia sovietică, prin periodicele sale de specialitate și prin muzicologii și compozitorii sovietici care ne-au vizitat țara, ne-a împărtășit din bogata experiență a creatorilor sovietici și desigur ne-a ajutat să ne îndreptăm pe drumul cel mai just, pe drumul artei angajate, pe drumul muzicii bogate în idei și sentimente directe, fără echivoc, inteligibile de toți ascultătorii, pe drumul muzicii programatice, odinioară domeniu puțin abordat la noi.

Pe același drum a mers și « Rezoluția Uniunii Compozitorilor din R.P.R. » din 1952, când a analizat creația compozitorilor noștri de pe înalte poziții principiale, stimulând creația noastră nouă în spiritul oglindirii vieții noi care pulsează astăzi în republica noastră.

După exemplul operelor celor mai cunoscuți compozitori din U.R.S.S., ca, de pildă, Hacıaturian, Șostacovici, Cabalevski, Glier, Prokofief, Șaporin, Soloviov-Sedoi, Zaharov, Arutiunian, etc., compozitorii noștri au creat compoziții inspirate direct din viața și strădanile creatoare ale celor ce muncesc.

Așa au făcut: M. Jora, L. Klepper, Sabin Drăgoi, Zeno Vancea, Paul Constantinescu etc., fără să mai vorbim de creatorii cîntecelor de masă Chirescu, Danga, R. Paladi, V. Popovici, M. Vescan, G. Klein, Bratu, Profeta, C. Varga și alții.

Nici trecutul de luptă al poporului nostru n-a fost dat uitării. Numeroase compoziții evocă viața și lupta marilor noștri eroi. Asemenea lucrări sînt: oratoriul « Tudor Vladimirescu » de Gh. Dumitrescu, cantata « Balada despre Gheorghe Doja » de Constantin Palade, « Nicolae Bălcescu » de L. Klepper etc. Trecutul de luptă al partidului nostru a fost zugrăvit în lucrările: « Scintei ilegale » de C. Varga, oratoriul « Grivița luptătoare » de Constantin Palade, « Grivița 33 » de Borgovan, « Grivița roșie » de Nina Cassian. Lupta pentru pace se reflectă îndeosebi în cîntecul de masă și în lucrări mai mari ca oratoriul « Sub soarele păcii » de Hilda Jerea.

Avîntul cu care se construiește în țara noastră a inspirat mulți compozitori. Alfred Mendelsohn, de pildă, a compus o frumoasă « Simfonie a reconstrucției ».

Eu personal în toate împrejurările am învățat din operele compozitorilor sovietici, fie că le-am ascultat, fie că le-am interpretat, și din literatura muzicală sovietică de specialitate.

Nu pot uita cîte lucruri minunate am învățat din întîlnirile cu creatorii sovietici, fie atunci cînd aceștia au fost oaspeții țării noastre, fie cînd eu însumi am fost oaspetele lor.

Constantin Palade

Laureat al Premiului de Stat
Secretar al Uniunii Compozitorilor din R.P.R.

Insușirea valoroasei experiențe a creatorilor

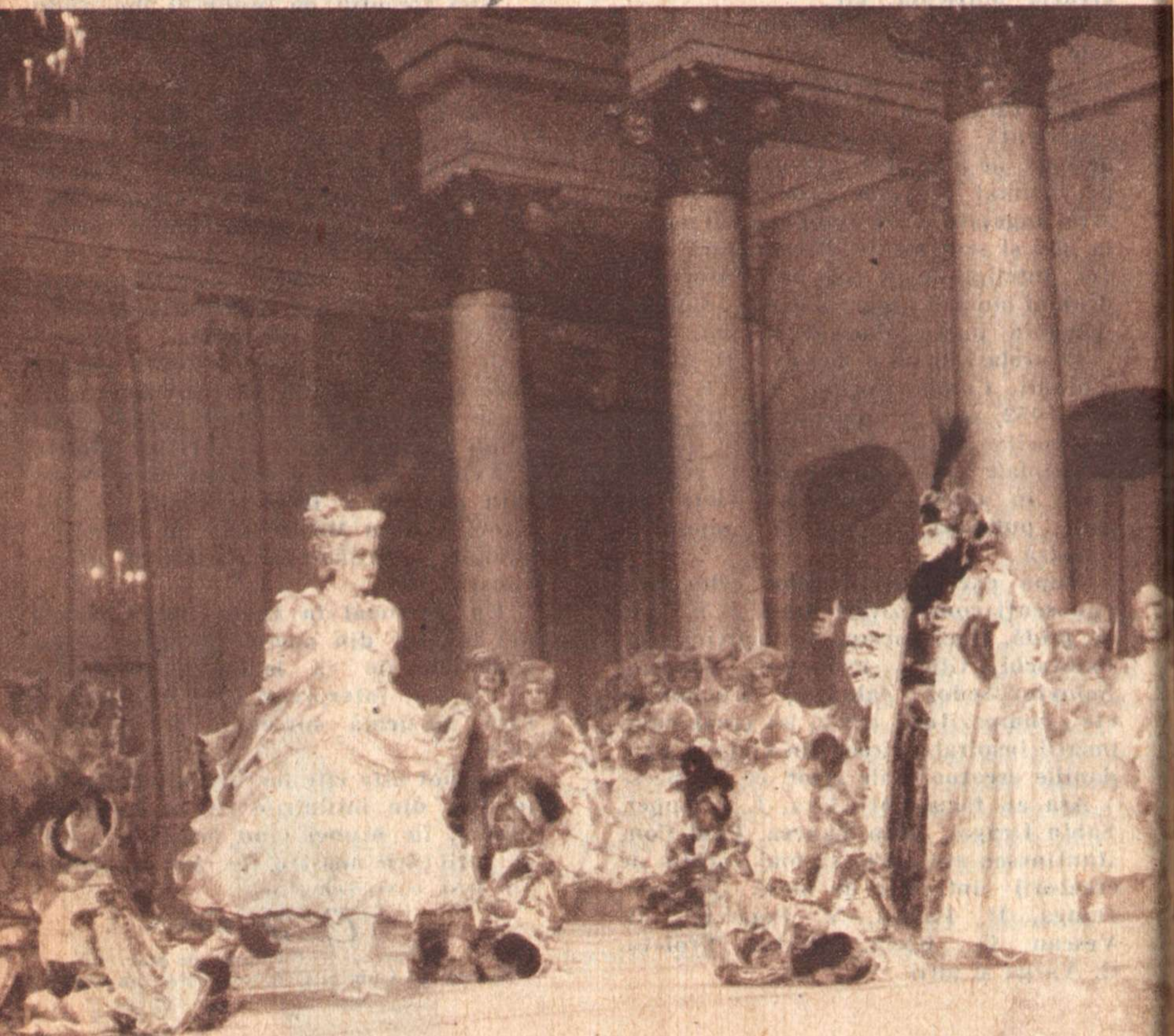
« Tărîmul culturii și artei prietenia romîno-sovietică a însemnat un șir impunător de realizări și izbînzî în literatură, teatru, pictură, cinematografie și muzică.

Este edificator exemplul «perel și baletului din țara

noastră, care au înregistrat în ultima vreme succese de seamă. Și în acest sector de artă sprijinal și prețuirea acordate de regimul de democrație populară au fost armonios întregite de însușirea valoroasei experiențe a creatorilor de operă și balet sovietici.

Arta muzicală rusă și sovietică, realizările de seamă obținute de artiștii de operă și balet din Uniunea Sovietică, au însemnat o puternică încurajare în ridicarea operei și baletului din țara noastră, un permanent exemplu și un nesecat izvor de învățătură și inspirație.

Scenă din opera « Diana de jocă » de Cealcovschi

e operă și balet sovietici

Dezbaterile în jurul creației muzicale care au avut loc în Uniunea Sovietică, Hotărîrea C. C. al Partidului Comunist al U.R.S.S. din februarie 1948 în problemele artei muzicale, materialul critic apărut în ziarele și revistele din U.R.S.S. în legătură cu unele creații de operă, au avut un rol hotărîtor în limpezirea și rezolvarea unei serii de probleme de artă, au arătat calea sănătoasă a muzicii realiste.

Pentru genul de operă aceasta a însemnat, printre altele, promovarea principiilor interpretării realiste.

Este cunoscut faptul că în trecut majoritatea artiștilor lirici erau preocupați îndeosebi de atingerea unei anumite virtuozități vocale, ei neglijînd aproape complet acțiunea, interpretarea dramatică a rolului lor. Pe aceeași linie problemele regizorale, punerea în scenă dramatică, erau desconsiderate.

Aceste concepții retrograde sînt acum pe cale de dispariție la noi. După exemplul creatorilor și artiștilor de operă sovietici, artiștii noștri se străduiesc să exprime pe sce-

Irinel Liciu și Stere Popescu în « Macul Roșu » de Glier

nă ideile operei prin trăirea sinceră a personajului întruchipat, a sentimentelor și acțiunilor lui.

Pe acest drum al muzicii realiste Teatrul de Operă și Balet din București s-a bucurat de contribuția valoroasă, permanentă, a unor talentați regizori și scenografi sovietici.

În anii trecuți au lucrat la Teatrul de Operă și Balet regizorul V. G. Ciukov, maestrul de balet Kurilov și pictorii scenografi Covalenko și Pisarev. Ei au montat spectacole din repertoriul de operă sovietică și rusă, care au constituit mari succese în stagiunile trecute, ca: baletul « Macul Roșu » de

Scenă din operă «Ivan Susanin» de Glinka

R. M. Glier, «Rusalka» de Dargomijski, «Dama de pleacă» de Cealcevski.

Totodată, ei au adus un aport prețios de cunoștințe

și experiență artistică în montarea altor opere.

În momentul de față se reprezintă baletul «Călărețul de aramă» de R. M.

Glier, după romanul cu același nume al lui Pușkin. Montarea acestui balet este asigurată de Igor Smirnov de la Teatrul Mare Academic de Stat din Moscova. Tot acest maestru de balet sovietic va monta pe scena Teatrului de Operă și Balet, baletul pentru copii «Puțul de barză» de Klebanov.

Un alt maestru sovietic, care ne dă concursul permanent este scenograful E. G. Cimadurov din Moscova. El colaborează actualmente la montarea operei «Aida» de Verdi, care va fi jucată în primăvara viitoare pe scena Teatrului de Operă și Balet.

Prețioasele tradiții ale operei clasice ruse, avântul artei muzicale sovie-

Scena nunții din opera «Rusalka» de Dargomijski

Scenă din baletul «Călărețul de arama»
de Glier

tice, ne sînt transmise astfel nemijlocit și în permanență de acești valoroși consilieri artistici sovietici.

La aceasta vor contribui în acest an și o serie de cadre artistice tinere, care și-au desăvîrșit educația muzicală în Uniunea Sovietică, ca regizorul Hero Lupescu, maestra de ba-

let Tilde Urseanu, Gelu Barbu și alții.

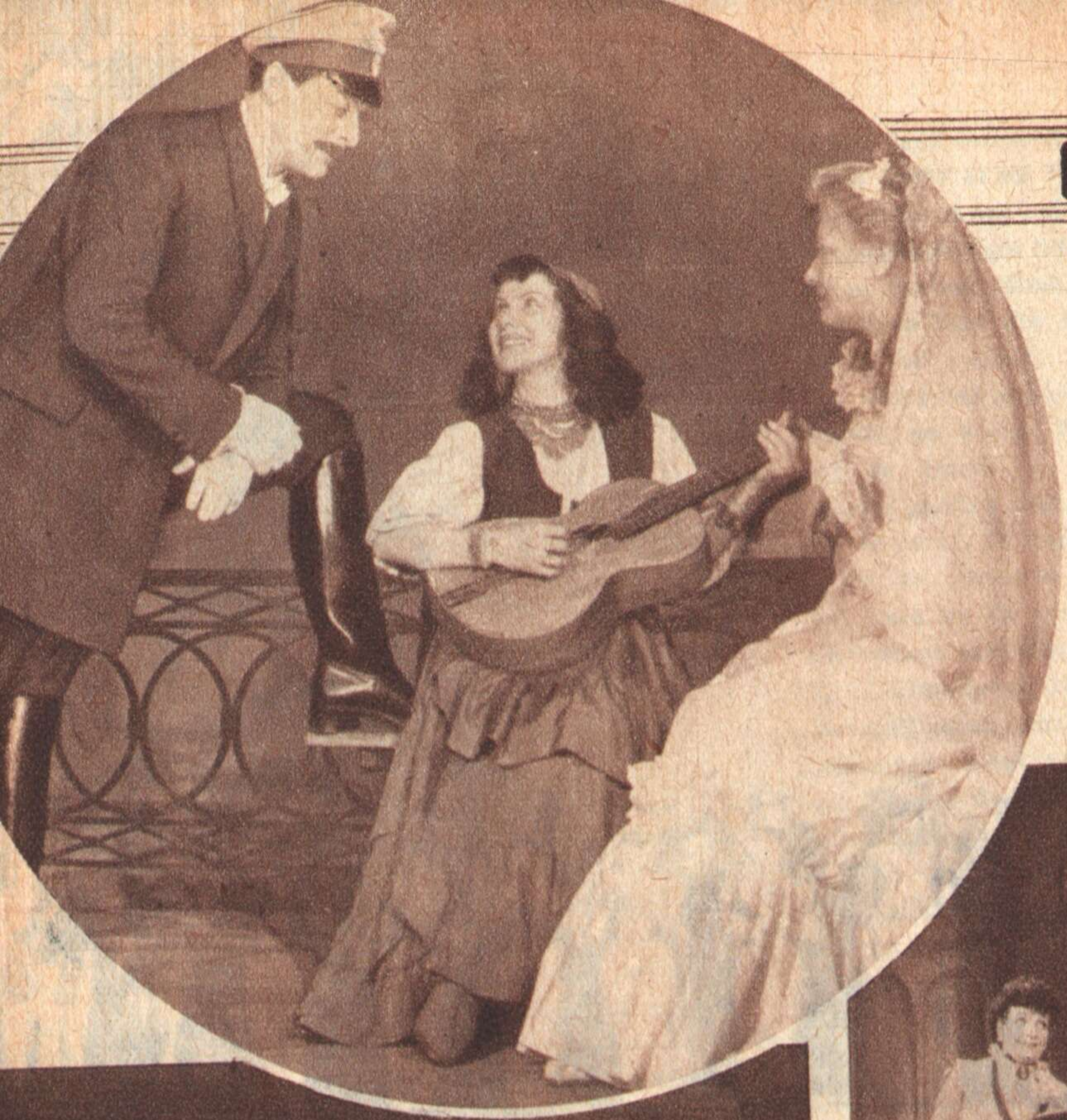
În Luna Prieteniei Romîno-Sovietice din anul acesta artiștii Teatrului de Operă și Balet din București au avut marea bucurie de a cunoaște și de a avea în mijlocul lor pe maestrul Reinhold Glier.

Entuziasmul cu care a fost primit maestrul Glier

exprimă, fără îndoială, marea recunoștință pentru arta sovietică nu numai a corpului artistic al Teatrului de Operă și Balet, ci și a marilor mase dornice de o viață luminoasă, bogată în opere artistice de un adînc conținut ideologic și redată printr-o înaltă măiestrie artistică.

Mulșean

Laureat al Premiului de Stat

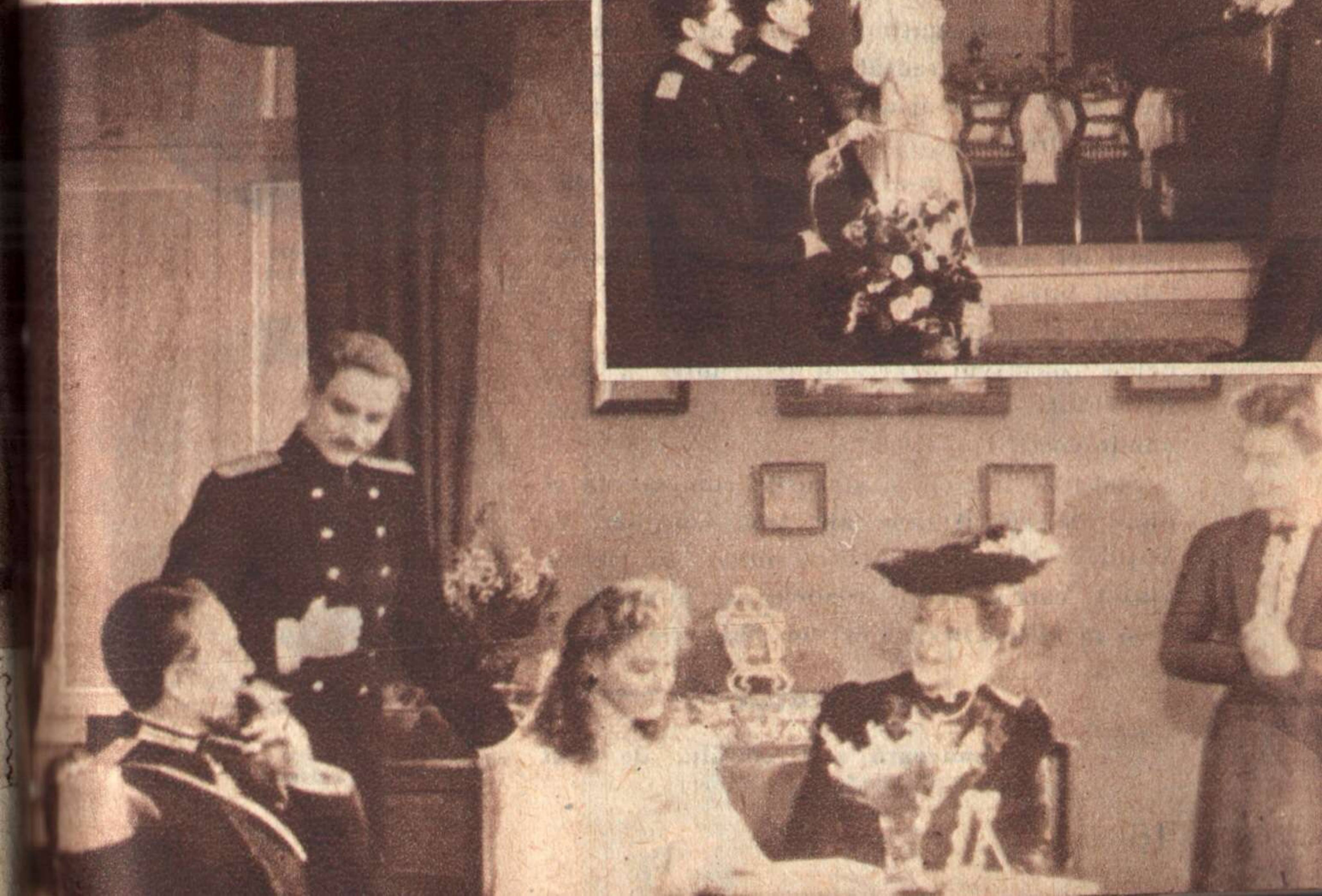
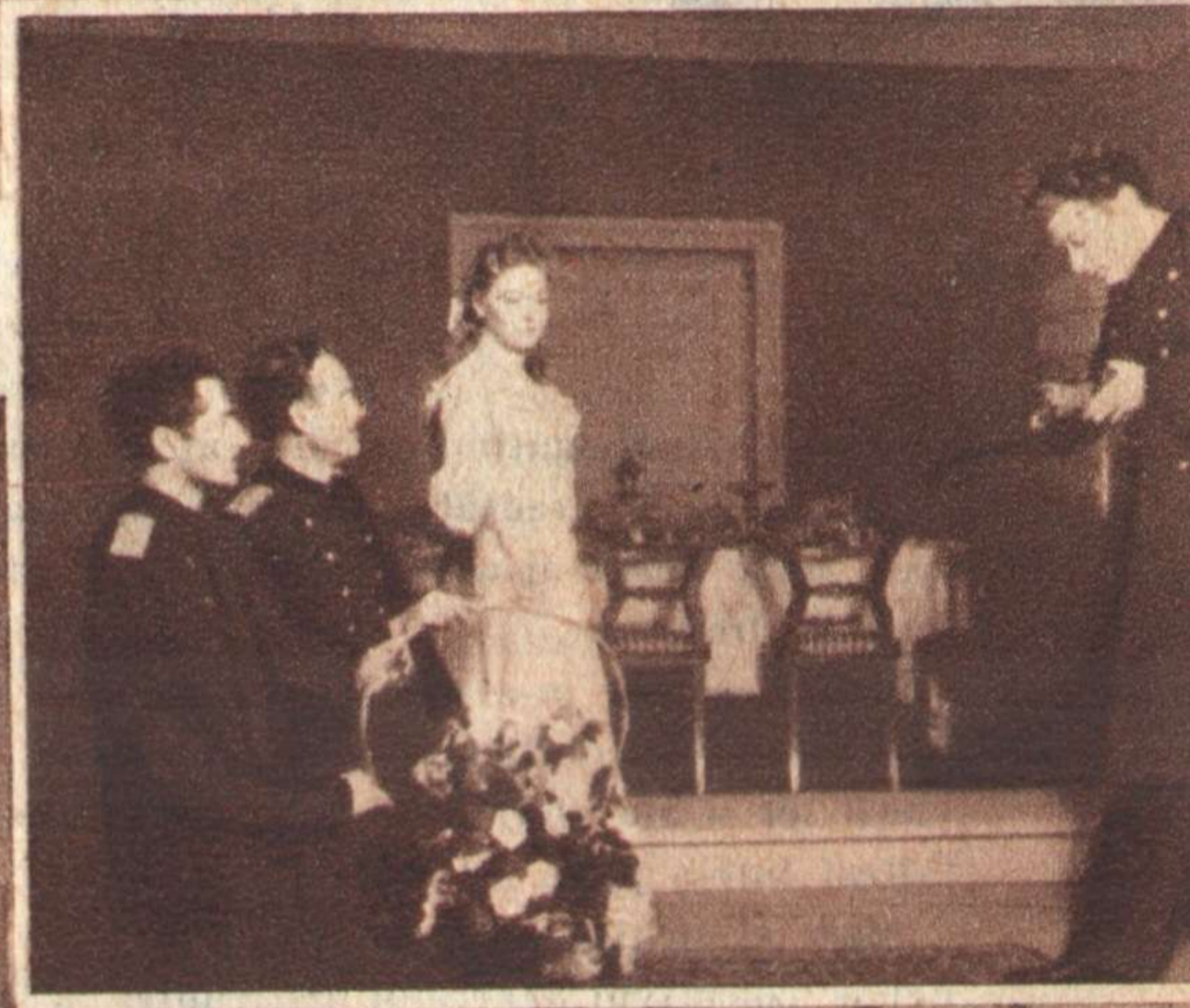
Scene din « Fata fără zestre »
de A. N. Ostrovski.

dramaturgiei sovietice și ale dramaturgiei clasice ruse

Scenă din
«Floarea
purpurie»
de Cernauhova
și Brausevici

Scenă din «Trei surori» de A. P. Cehov

Indrăgostiții

Ea și la «Ziua cea mare» ideea piesei «Indrăgostiții» s-a născut nu în biroul scriitorului, în urma unor meditații speculative, ci pe teren, pe diferitele șantiere unde am umblat și unde am cunoscut atîta și atîta oameni minunați.

Acești eroi reali, care își modelează propria lor viață,

lumînd-o, îmbogățind-o, care luptă curajos cu tot soiul de greutăți și adeseori cu manevrele unor dușmani abili, mi-au stîrnit admirația și dragostea.

Amintirea lor m-a urmărit și nu mi-a dat pace pînă ce conflictele vii și esențiale ale vieții lor — ale vieții noastre — nu s-au cristalizat într-o piesă de teatru.

Mare și susținut a fost efortul pe care l-a depus colectivul teatrului în frunte cu tov. Al. Fintî pentru realizarea spectacolului «Indrăgostiții».

Sfaturile lui, cit și sfaturile competente și pline de solitudine ale tov. consilier V. Vasiliev, înseamnă pentru mine un serios ajutor, care-și va da roadele nu numai azi, ci și în viitor, în ceea ce voi mai scrie pentru teatru.

Maria Bănăș

Laureată a Premiului de Stat

Geo Barton

Eugenia Popovici

Mircea Constantinescu

Scene din « Indrăgostiții »

G onstructor al vieții noi, făuritor al socialismului, conducător energic, dar care, ajuns într-un post de răspundere, cade pe o pantă a slăbiciunilor, a infumurării și a autoliniștirii, acesta este Matei Holban, personaj plin de lumina noului, dar care nu s-a lepădat încă de toate umbrele trecutului.

Iată de ce m-am apropiat cu interes de acest rol complex, care reprezintă pentru mine una dintre figurile cele mai semnificative din galeria de tipuri pe care le-am interpretat în noua noastră dramaturgie.

Glo Bortol

D ubesc personajul pe care-l interpretez în piesa „Indrăgostiții“, pe Aglaia, o ființă cinstită, bună, cu spirit de dreptate.

Mi-am apropiat rolul la prima lectură.

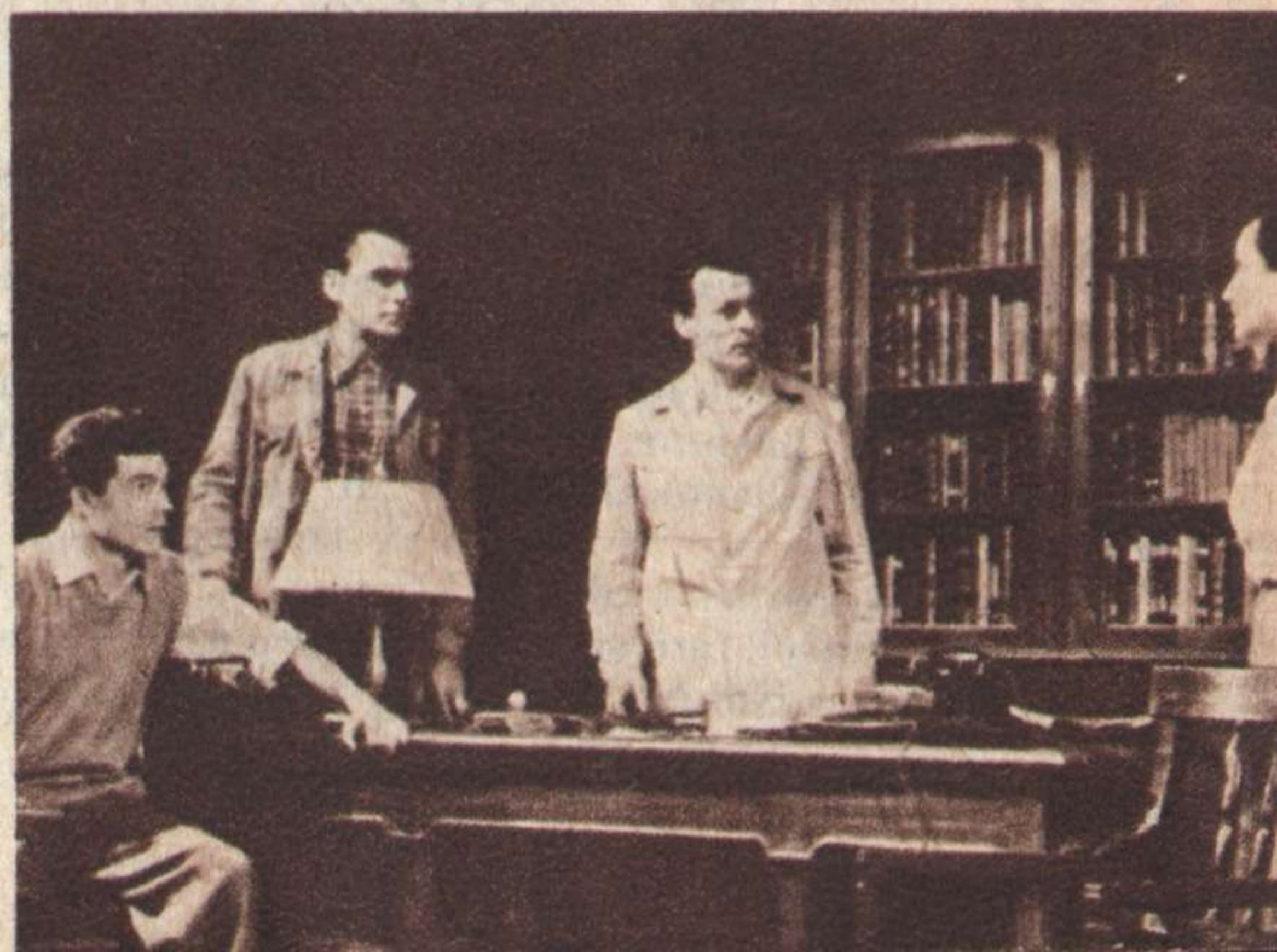
Doream de multă vreme să intruchipez un asemenea personaj, pentru factura lui dramatică atât de caracteristică. Nădăjduesc că am izbutit să exprim complexul de sentimente și gânduri ale acestei ființe într-o lumină adevărată.

Eugen Pavlov

R olul pe care-l joc în „Indrăgostiții“ este plin de învățăminte. El înfățișează drama sufletească a unui om cinstit care muncеște cu dragoste și devotament pentru poporul său, pentru patria sa, dar care este frânt de atitudinile nejuste ale unor tovarăși din conducere. Datorită însă oamenilor înaintați el își recapătă încrederea în sine, elanul său de muncă.

De aceea imi este drag.

1951 Elena Constantinescu

Dramaturgul sovietic Alexandru Corneiciuc

Alexandru Corneiciuc este autorul pe care actorii și regizorii noștri îl îndrăgesc pentru eroismul, dragostea de viață, lirismul și optimismul eroilor lui, pentru minunatele lui piese care descriu lupta inflăcărată a oamenilor sovietici pentru o viață însoțită. Actori, pictori, scenografi și regizori, toți încearcă o mare satisfacție când interpretează o piesă a acestui dramaturg inspirat. Imi amintesc cu emoție de piesa «Crîngul de călini» pe care am pus-o în scenă și care înfățișează viața plină de avînt, de pasiune a constructorilor comunismului.

Nu pot să vorbesc de actualul spectacol fără să-mi amintesc de Natalia și

Gînduri despre o min

Vasilisa Cofșic, de Nadejda, Yetrovoi și Batura, eroi care oglindesc o lume liberă, care nu cunoaște exploatarea.

«Crîngul de călini» a fost scrisă după Marele Război pentru Apărarea Patriei, când oamenii sovietici au trecut la construirea comunismului, evenimentele și eroii înfățișînd tocmai această etapă în dezvoltarea statului sovietic, «Platon Crecet»

Radu Beligan și Nina Diaconescu

fiind scrisă în anii 1933 — 1934, ne zugrăvește pe acei eroi care au construit socialismul. Eroii înaintați din aceste piese năzuiesc în fond către aceleași țeluri, dar cit de mult se diferențiază trăsăturile lor individuale.

Alexandru Corneiciuc are marea calitate de a

individualiza personajele, de a le imprima o personalitate distinctă pînă și aceluia care are o apariție episodică, iar actorii care le interpretează au posibilitatea să realizeze frumoase creații pe linia fiecărui caracter în parte.

Forța pe care o dovedește Corneiciuc în construirea tipurilor se poate vedea în însăși realizarea personajului, Platon Crecet. Acest intelectual de tip nou, care-și face cel mai înalt ideal din profesia lui de medic, este pătruns de dragoste fierbinte față de oameni. Cuvintele:

«... nu e departe zina când vom face să dispară pentru totdeauna bătrînețea timpurie. Vom zmulge timpul din ghiarele morții. Vom restitui generațiilor viitoare milioane de zile cu soare» — reflectă în fond concepția despre viață și sensul vieții omului sovietic, crescut și educat de P. C. al U. S. în spiritul luptei pentru o viață luminoasă și fericită.

Ca și Platon Crecet, Lida și Berest, Stiopa și Valia, Buolic și Maria Tarasovna — personaje pline de poezie și bogăție sufletească — se străduiesc să facă viața est mai fericită, s-o înfrumusețeze est mai mult. Ei își dau seama că fără să lupte împotriva concepției vechi din conștiința oamenilor, împotriva rămășițelor ideologiei burgheze,

Una piesă sovietică

nu vor putea să-și îndeplinească idealurile lor.

De aceea, revolta lor împotriva lui Arcadi — element care trage înapoi, care nu înțelege că problemele lui personale pot fi rezolvate numai în funcție de cele generale — izvorăște în mod spontan și firesc,

Întregul colectiv a lucrat la realizarea spectacolului cu multă însuflețire, iar întâlnirile noastre în cadrul repetițiilor ne-au prilejuit adevărată satisfacție a celui mai autentic climat creator.

Noi știtem bucuroși că am participat cu această

C. Antonio și Mihai Berechet

premieră la îmbogățirea manifestărilor din Luna Prieteniei Romino-Sovietice.

Prima noastră scenă își afirmă și în felul acesta dragostea și admirația ce o poartă marelui popor sovietic, literaturii și artei sale.

Alexandru Fietu

Măstru Emerit al Artei
din R.P.R.
Laureat al Premiului de Stat

Gh. Calboreanu și Geo Barton

Oameni ca Arcadi nu vor putea rezista. Societatea sovietică însă nu-i va lăsa să rămână în urmă, va acționa asupra lor și îi va transforma.

Colectivul de interpreți chemat să dea viață eroilor din piesa «Platon Crețet» a avut o grea, dar foarte frumoasă sarcină.

Citeva imagini de la repetițiile piesei «Platon Crețet» de Al. Corneliuc, a cărei premieră a avut loc pe scena Teatrului Național «I. L. Caragiale» (Sala Studio)

OPERE
ALE

DRAMATURGIEI
SOVIETICE ȘI ALE
DRAMATURGIEI
CLASICE RUSE

PE SCENA TEATRULUI

Scenă din « Viață nouă », dramatizare de
Miloslav Stehlik după „Poemul Pedagogic”
de A. S. Makarenko.

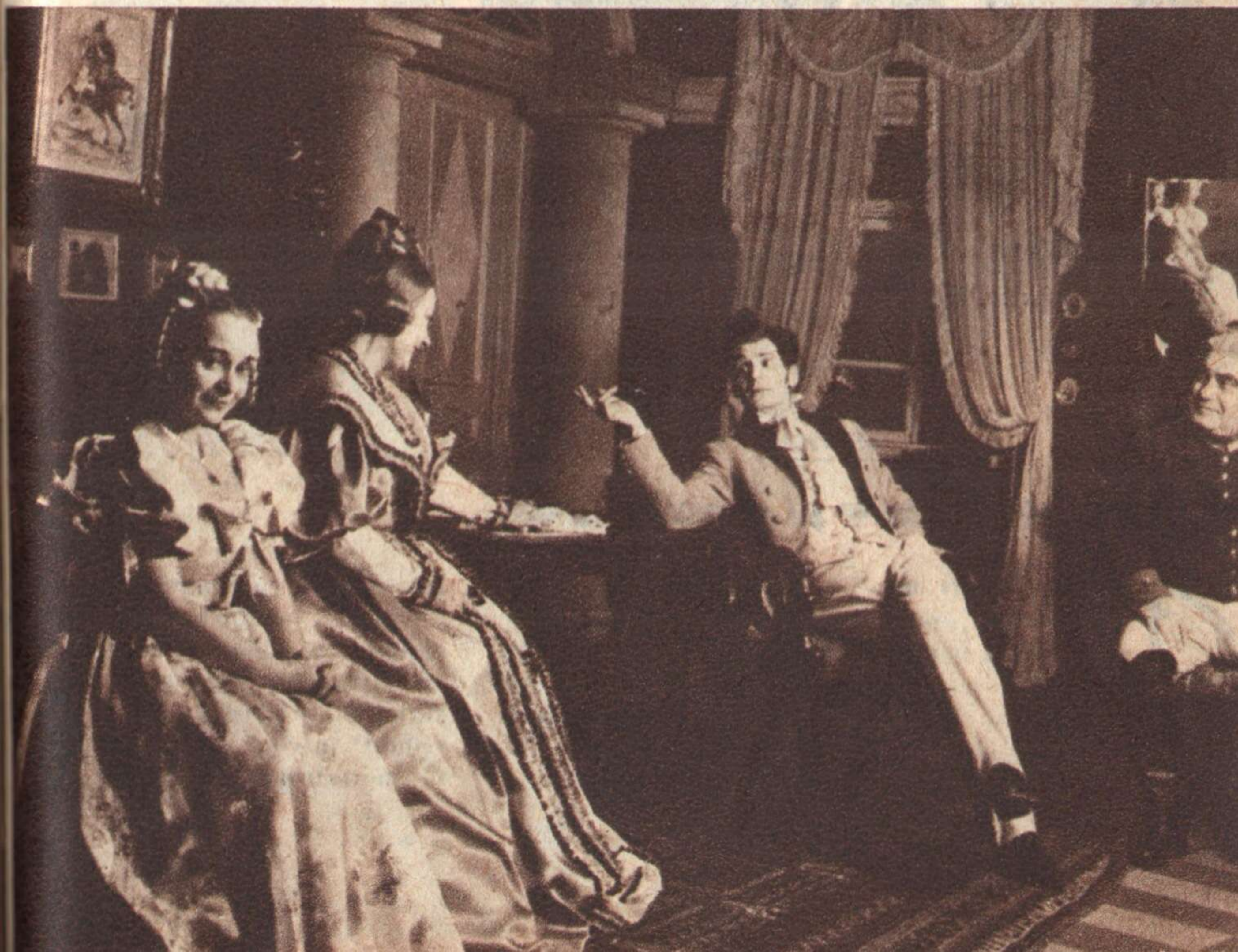
"L. CARAGIALE" — SALA STUDIO

Scenă din « Pulbere argintie »
de Aug. Iacobson

Scenă din « Liceenii » de C. Treniov

Scenă din « Revizorul » de Gogol

Lacia Sturza Bulandra, artistă a poporului din R.P.R., laureată a Premiului de Stat, în «Vassa Jeleznova» de Maxim Gorcki

tră, stimulnd și îndrumind efortul nostru creator pe căile unei arte dramatice realist-socialiste.

Cum aş putea să uit vreodată analiza amănunțită, de o remarcabilă putere de pătrundere, de o profundă cunoaștere și înțelegere a celor mai intime resorturi sufletesti pe care marele actor Cerkasov a făcut-o personajului Sciastlivțev din comedia «Pădurea»?

Cum să nu-mi rămână pentru totdeauna întipărite în inimă îndrumările, su-

Emil Sava în «Învingătorii» de B. Cirkov

**TEATRUL
MUNICIPAL**

Trinos de prețuire și recunoștință

Ori de câte ori mă gândesc la ajutorul bogat și multilateral pe care colectivul teatrului nostru l-a primit din partea oamenilor de teatru sovie-

tici prin fața ochilor mei se perindă câteva chipuri dragi, pe care le stimez și prețuiesc pentru interesul, grija frățească, competența și dăruirea cu care s-au aplecat peste munca noas-

gestiile, pe care tovarășii Covalenco și I. N. Ciucinicov ni le-au dăruit cu atita abnegație și însuflețire și care au contribuit într-un mod atât de hotăritor la realizarea

unor spectacole ca: «Invin-
gătorii», «Pădurea», «Liu-
bov Iarovaia», «Vassa
Jeleznova» sau «Dragoste
în zori de zi»?

În cei zece ani care au
trecut de la eliberarea
patriei noastre de către
glorioasele oștiri sovietice
numeroase pagini s-au adă-
ugat la istoria teatrului ro-
minesc, pagini de luptă și de
izbândă pentru promovarea
și dezvoltarea unei arte
dramatice profund iden-
tificată cu strădaniile,
biruințele și aspirațiile paș-
nice ale poporului nostru.
Cercetînd acest capitol rod-
nic al unei mișcări teatrale,
de o amploare și de o
bogăție fără precedent, nu
găsim o singură filă în
conținutul căreia să nu
pulseze experiența și aju-
torul teatrului sovietic.

Noi, cei de la «Municipal»,

Scenă din «Dragoste în Zori de zi» de Iaroslav Gallo

socotim că Luna Prieteniei
Romino-Sovietice a consti-
tuit încă un minunat prilej
de a exprima tuturor acti-
viștilor din domeniul tea-
trului sovietic prinosul ne-
țărmuritei noastre prețuiri,
bucuroși fiind și mindri ori
de cîte ori avem ocazia să
întruchipăm trăsăturile

pline de forță morală ale
eroilor dramaturgiei sovie-
tice sau să ilustrăm prin
jocul nostru figura omului
nou din patria noastră,
făuritorul unei vieți mai
frumoase și mai însorite.

Julia Popovici

Artist Emerit al R.P.R.
Laureat al Premiului de Stat

«Lubov Iarovaia» de C. Treniov. Scenă din ultimul act.

ARCUL DE TRIUMF

indicație asupra conținutului: momente din lupta plină de abnegație a comuniștilor pentru realizarea neuitatului 23 August 1944.

Ațiunea se petrece într-un târg din nordul țării, în perioada premergătoare istoricului act. Oștile sovietice biruitoare și eliberatoare sînt în apropiere. În rîndurile fasciștilor domnește panica. Slugile plecate ale hitleriștilor, exponenții partidelor așa zise «istorice», cei care în tot timpul criminalului război antisovietic au făcut tot ce le-a

stat în putință ca să susțină campania și s-o prelungească, se dau de ceasul morții, agățați de o ultimă și deșartă iluzie: țara va fi cotropită de imperialiști, de trupele americane, care, odată instalate, le vor da posibilitatea prelungirii unui regim de jaf sîngeros și de asuprire.

În acest cadru m-am străduit să dezvălui profilul «moral» al trădătorilor de patrie, care, și în ceasul al doisprezecelea al mizerabilei lor existențe erau în căutarea oricărui

Mi-am intitulat ultima lucrare dramatică: «Arcul de Triumf». Titlul piesei încearcă să dea o

Florin Stroe în rolul Oprigan

Al. Ionescu-Ghibericon în rolul Ageamolu

Natașa Alexandra în rolul Zinca Verzea

soluții ce le-ar fi putut prelungi domnia.

Dar a fost în același timp și o minunată sarcină de a scoate la lumină lupta poporului, care, sub conducerea comuniștilor, în condițiile înaintării victorioase a Armatei Sovietice, a dat peste cap planurile aventuroase ale exploataților și a făcut din 23 August 1944 un cap de istorie. M-am silit să evoc chipurile luminoase ale luptătorilor, care, legați de popor, de nădejdiile și de aspirațiile lui, nu și-au precupețit viața pentru asigurarea unui viitor fericit patriei lor.

Vreau să fie această piesă un modest prinos de recunoștință adus ostași-

lor sovietici, care, luptând pentru pacea lumii, au adus pe meleagurile noastre începutul unei vieți noi și au redat omului cel mai de preț dar: încrederea în frumusețea vieții.

Mă aplec cu un deosebit simț de răspundere asupra filelor de manuscris și mă întreb: am reușit să reflectez ceva din măreția lui 23 August 1944, vor înfățișa eroii mei pe acei neuitați eroi ai vieții atât de adânc gravați în conștiințele noastre, ale tuturor, vor mijloci întâmplările piesei sau vor reda măcar o părticică din pateticul acelor vremi?

A. Baranga

Laureat al Premiului de Stat

« Arcul de Triumf », noua piesă a lui Aurel Baranga, e o valoroasă lucrare dramatică, atât prin înaltul ei nivel ideologic, cât și prin măiestria artistică și prin tehnica teatrală, pe care autorul le stăpânește cu virtuozitate. Atitudinea de ascuțită critică în prezentarea unor tipuri ce aparțin trecutului se împletește armonios cu patosul revoluționar, cu avântul sincer al unor luminoase figuri de comuniști.

Interesul dramatic e viu, acțiunea fulgerătoare, susținută de multe « lovituri de teatru ».

« Arcul de Triumf » e o operă de o ascuțită forță satirică, una dintre lucrările cele mai de seamă ale noii noastre dramaturgii.

Grigore Alexandrescu

Maestru emerit al artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat

Mircea Balaban în rolul Titu Priboești

Ion Manta în rolul dr. Sava Zapan

• Masenca • de A. N. Afinoghenov

Teatrul
ARMATEI

Flacăra unei adânci prietenii

Unul dintre cele dintii — și poate din cele mai semnificative evenimente, în cadrul revoluției culturale din țara noastră — a fost transformarea totală a repertoriului teatrelor.

Aducerea pe scenele noastre a unui mare număr de piese sovietice, zugrăvind fie aspecte mărețe din revoluția socialistă, fie fapte de eroism din Războiul pentru Apărarea Patriei,

fie priveliști de viața pașnică — ale anilor de construire a socialismului — a provocat o adevărată renaștere a teatrului nostru.

Fiindcă aceste lucrări dramatice — oglindă a unor vremuri de răsturnări și înfăptuiri epocale — conțineau o tematică nouă, prezentau chipuri și caractere ne mai întâlnite la noi, fiindcă ele slujeau unui ideal de viață supe-

rior tuturor acelor exprimate de repertoriile trecute. Așa s-a întâmplat că toate teatrele noastre — angajate în bătălia promovării în mase a ideilor menite să le ducă la făurirea unei vieți mai bune — și-au făcut din prezentarea acestor piese o misiune de cinste. Și, între ele, Teatrul Armatei a fost din cele mai active și mai înaintate. Spectacole de un înalt

Geo Maican și G. Demetru
în «Crîngul de călini» de
Al. Corneiciu.

«Trenul blindat» de Vs.
Ivanov

nivel ideologic și artistic,
cum a fost «Pentru cei
de pe mare»; realizări
neuitate, ca emoționanta
frescă a războiului civil
zugrăvită în «Trenul blindat»;
momentele de au-

tentică trăire, de mare patos, prilejuite colectivului nostru de reprezentarea piesei « Ruptura »; suflul revoluționar și poezia eroică a spectacolelor de tineret « Peste douăzeci de ani », « Zoia » și « Tinerețea părinților », sînt dovezi ale acestor strădanii de a prezenta publicului nostru cîteva din cele mai reprezentative creații ale dramaturgiei sovietice.

Toate acestea întregesc tabloul anilor de luptă și victorie în care clasa muncitoare din Rusia a prins să pună temelile lumii noi.

Și alături de ele stau spectacolele: « Crîngul de călini », crîmpeie din viața unui colhoz în zilele următoare războiului, « Mașenca », duloasa poveste a unei adolescente crescută în noua morală comunistă —

spectacole ce aduc aspecte din viața pașnică a societății sovietice.

Cu reprezentarea piesei « De partea cealaltă », atât de bogată în surprize și ciocniri uluitoare, ni se întregește imaginea acestei lumi și a omului ei — perseverent și devotat luptător pentru patrie și umanitate.

Iată plesele care au constituit pietrele de temelie ale activității colectivului Teatrului Armatei în acești zece ani.

Poporul sovietic a trimis — în acești ani — artei românești solii săi cei mai aleși. Teatrului nostru i-a trimis odată cu aceste piese viziunea unei societăți lipsită de exploatare, mesajul unor nădejdi de mai bine pentru întreaga omenire muncitoare.

« Cîntecul marinarilor Mării Negre », poemul dra-

matic atât de valoros al lui Lavreniev, a cîștit anul acesta luna închinată prieteniei dintre cele două popoare.

Dar roadele învățaturii pe care noi, slujitorii scenei le-am dobîndit lucrînd la realizarea acestor plese, nu s-au oprit numai la buna înfrîurire asupra artei noastre. La rîndu-ne, am căutat să dăruim din această experiență cîpătată și dramaturgiei ce crește azi în țara noastră.

Dacă mărturiile aici pomenite confirmă din plin ajutorul dat teatrului nostru de slujitorii artei scenice sovietice, ele trebuie să însemne și imboldul de a duce mai departe, cu mai mult avînt, flacăra caldă a acestei prietenii.

George Asan

Artist emerit al R.P.R.,
Laureat al Premiului de Stat

« Ruptura » de B. Lavreniev

Scenă din « Pirjolul » de Cezar Petrescu și
Dinu Bondi

Aurel Ghișescu în « Sfârșitul Escadrei »

ÎN CINSTEA LUI 7 NOEMBRIE

Teatrul Muncitoresc C.F.R. a prezentat în Săptămîna Teatrului Sovietic o serie de spectacole cu piesele: « Sfâr-

șitul Escadrei » de Al. Corneiciuc, « Vinovații fără vină » de Ostrovski și « Viața începe din nou » de Vadim Sobco.

Capodopera lui Ostrovski înfățișează un tablou întunecat al Rusiei țariste, biciuind moravurile și instituțiile « închisorii popoarelor ».

Pieșa lui Al. Corneiciuc evocă cu mijloace deosebit de dramatice un episod impresionant din timpul Marii Revoluții din Octombrie.

« Viața începe din nou » vorbește despre ajutorul dat de oamenii sovietici efortului de reconstrucție și democratizare a Germaniei.

Iată cum aceste trei piese înfățișează etape istorice reprezentative. Opera clasică a lui Ostrovski dă tabloul Rusiei prerevoluționare, piesa

Scenă din « Viața începe din nou » de Vadim Sobco

lui Corneiciuc pe acei al Revoluției și, în fine, « Viața începe din nou » înfățișează oameni sovietici în epoca victoriei socialismului.

Aceste spectacole s-au bucurat de o deosebită

Colea Răutu în rolul
Gaidar

Marga Anghelescu în rolul
Oxana

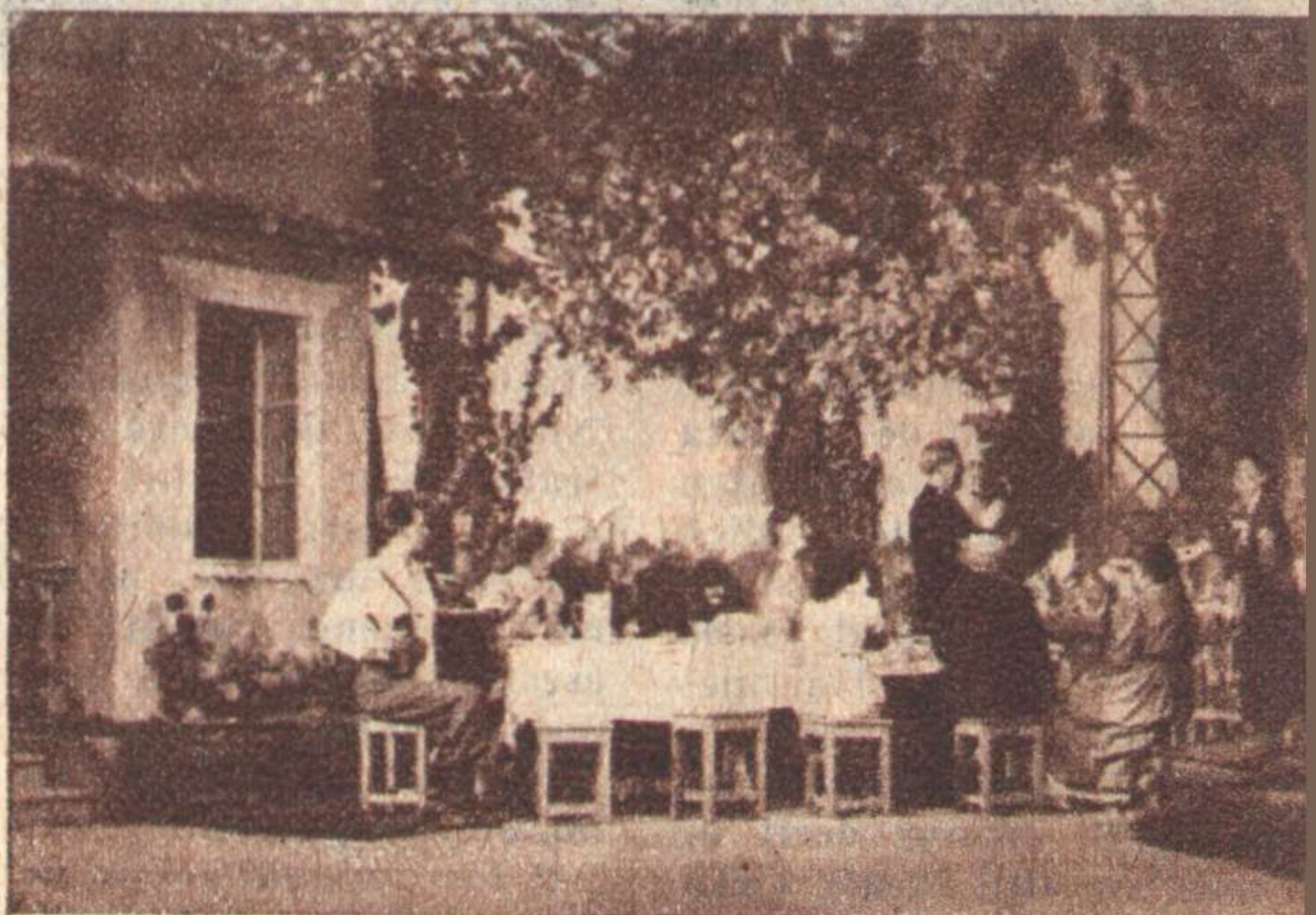
prețuire în rindurile spec-
tatorilor.

Tot în Săptămâna Teatru-
lui Sovietic colectivul de
actori al Teatrului Munci-
toresc C.F.R. a prezentat
un spectacol C.hov cu
următoarele piese într-un
act: «Cererea în căsătorie»,
«Cîntecul lebedei», «Tra-
gedian fără voie» și mo-
nologul «Despre efectul
dăunător al tutunului».

A. Ghiteșcu

Artist emerit al R.P.R.

Scenă din «Sfîrșitul Escadrei»
de Al. Corneiciu

Scenă din «Macar Dubrava»
de Al. Corneiciu

Ion Dacian în rolul Ciprian Porumbescu din « Lăsați-mă să cânt »

TEATRUL

greutate a operetei de tip nou. Moștenirea trecutului e săracă și nu poate oferi modele pe drumul cărora să se dezvolte o literatură operetistică nouă. Opereta clasică oferă o anumită tehnică — în care au excelat marii maestri ai genului — cu toată sărăcia de conținut și lipsa de idei a libretelor.

In cei patru ani de existență, Teatrul de Stat de Operetă a pus în scenă patru lucrări originale, adică aproape tot atât cât însuma întreg patrimoniul clasic al literaturii noastre operetistice.

Acest rezultat fericit nu putea fi obținut decât în noile condiții create vieții

noastre artistice de către statul democrat-popular. Nici când odinioară un teatru n-ar fi putut face o atât de largă mobilizare de forțe artistice, asigurând asemenea condiții de creație și de realizare unor opere menite să răspundă cerințelor și aspirațiilor maselor populare.

A fost, desigur aci prima

DE STAT DE OPERETĂ

și creația originală

Opereta zilelor noastre își cerea o formă de expresie nouă în care să se reflecte realitățile minunate ale actualității. Opereta nouă nu putea rămâne indiferentă față de temele noi legate de viață și de problemele construirii socialismului. Părea însă că opereta nu ar avea mijloace potrivite

pentru rezolvarea unor teme grave, deși acest gen posedă și amploare, și varietate de mijloace, și forță emoțională.

Creația originală a primit însă ajutorul operetei și criticii de specialitate sovietice. Critica sovietică a revendicat cu tărie să se asigure operetei:

veselia ei sinceră, eleganța și caracterul ei spumos, fastul și humorul.

Minunatele operete sovietice — reprezentate la noi — s-au bucurat de o largă și însuflețită prețuire din partea publicului nostru. « Vint de libertate » de I. Dunaevschi, « Aculina » de I. Covner și « Trembita »

Scenă din opereta originală « Lăsați-mă să cînt » de Liliana Delescu, Viorel Cosma și Erastiu Sever. Muzica de Gh. Dendrino, laureat al Premiului de Stat

Sily Popescu,
in rolul Bertha Gorgon

Puica Alexandrescu, in rolul
Marta Roth

de Iurii Miliutin au fost inscise cu bucurie in repertoriu. Prima a insumat peste 300 de spectacole pe scena teatrului, a doua se apropie de 200 de spectacole, iar « Trembita » e încă in studiul teatrului nostru muzical. Folosind din plin experiența sovietică, avind drept model tehnica operetei clasice, creația originală produsă in anii puterii populare se mindrește cu opereta lui N. Kirculescu « N-a fost nuntă mai frumoasă », laureată cu Premiul de Stat, cu lucrarea lui

Filaret Barbu « Ana Lugojana », de două ori laureată cu Premiul de Stat, cu « Culegătorii de stele » de Florin Comișel și, în sfârșit, cu « Lăsați-mă să cînt », operetă de Gh. Dendrino, cu libretul de Liliana Delescu, Vlorel Cosma și Erastia Sever.

Această ultimă operetă originală evocă figura prominentă a compozitorului clasic Ciprian Porumbescu și împrejurările grele in care a avut loc premiera operetei sale « Crai nou ».

Muzica semnată de Ghe-

rase Dendrino, laureat al Premiului de Stat, folosește teme din cele mai populare melodii ale lui Ciprian Porumbescu și sugerează cu multă măiestrie atmosfera in care a trăit, a luptat și a creat acest mare compozitor român.

Bogăția melodică și perfectă concordanță între text și muzică constituie trăsătura caracteristică principală a operetei « Lăsați-mă să cînt ». Adîncind specificul dramaturgiei muzicale compozitorul rezolvă

Maria Wauvrina,
in rolul cofetăresei Roza

Virginica Romanovski,
Artistă Emerită a R.P.R.,
in rolul Suzana

Scenă din opereta « Aculina » de I. Covner

momentele de bază ale conflictului într-o forma muzicală extrem de izbutită, folosind arta construirii ansamblurilor de largă respirație dramatică nu numai în sfârșituri de act de mare amploare finalistică, ci și în numeroase scene episodice care altădată erau tratate în proză.

Și sub acest raport « Lăsați-mă să cînt » constituie un pas înainte în modul de creație al operetei de tip nou.

Jordan

Artist emerit al R.P.R.
Laureat al Premiului de Stat

O nouă piesă originală: „Drumul soarelui”

Teatrul
TINERETULUI

Am purtat în mine — fără să știu — povestea oamenilor din «Drumul soarelui», cu luni și luni de zile înainte de a începe s-o aștern pe hirtie. Ea se plămădise și se rotunjise pe nesimțite, în decursul drumurilor mele de-a lungul și de-a latul țării. Într-unul din aceste drumuri am cunoscut Delta Dunării cu frumusețea ei sălbatecă, cu oamenii ei aspri, dârzi și ciudați, care priveau la suflul nou de viață ce abia începea să răzbată în lumea

Petre Voitan, un fiu al Deltei, cioplit din stâncile colțuroase ale Dobrogei...

Desigur că sarcina mea de a interpreta un astfel de personaj nu este deloc ușoară...

Nădăjdulesc însă că, folosind îndrumările direcției de scenă și ale autorului, voi trece cu bine și acest examen greu.

G. Ciprian

Artist emerit al R.P.R.

Alexandru Ciprian în rolul
Alexe Voitan

lor, atunci, în primii ani ai înnoirilor revoluționare.

Tot atunci l-am cunoscut pe cel ce avea să poarte, mai târziu, în piesa mea, numele de Petre Voitan.

Poposisem pe un șantier din sudul țării, când l-am întâlnit pe bătrînul acela înalt, spătos, pe a cărui față încruntată plugul necazurilor trăsesese brazde adinci, în decursul anilor întunecați de odinioară.

Bătrînul stătea în fața

panoului de onoare pe care tocmai fusese trecut și numele lui printre fruntașii în muncă și privea uluit însemnarea scrisă cu litere roșii, ca și cum ea l-ar fi țintuit locului pentru veșnicie. Vechile rînduiele, statornicite în depănarea

veacurilor de asuprire și mizerie prin acele ținuturi vecine Deltei, se năruiseră din temelii.

L-am reîntâlnit pe bătrînul pe care-l cunoscusem mai înainte în fața panoului de onoare. Mi-a bătut la ochi din prima clipă obrazul lui îmbălnzît și flacăra vie care i se resfrîngea dinlăuntru în fața înșelătoare a privirii.

Era tot fruntaș în muncă. Tot drept, viguros, înalt. Nu se petrecuse în el decât o singură schimbare mai însemnată: învățase carte! Citea gazete; își scria — cu căznă, dar singur totuși — scrisorile. Mi-a putut vorbi, domol și cumpănit, despre primul volum luat de la bibliotecă...

Nu interesează dacă povestea vieții acestui om am trecut-o, mai mult sau

mai puțin, ai domă. Cert este însă că din ea s-a născut figura lui Petre Voitan. Și, bine înțeles, lângă această poveste s-au alipit altele noi, întregind personajul, plasticizîndu-l și conturîndu-i o individualitate cu atât mai complexă, cu cît mai fuseseră adunate întrinsul mai multe imagini diverse de caracter omenesc.

Dar, deși piesa exista — cu personaje și întâmplări — în laboratorul tainic al imaginației, n-am simțit dorința s-o scriu pînă nu am revenit de cîteva ori pe meleagurile pe unde mai călcașeam. Văzînd aceiași oameni transformîndu-se din an în an, reînnoindu-și purtările, graiul și felul de a gîndi, mi-am dat seama de uriașă revoluție prin

Gh. Ciprian în rolul Petre Voitan și Mihai Mateescu în rolul Gherasim

care trece patria noastră și de nesecatele surse de inspirație pe care viața cea nouă le pune la îndemîna creatorilor

VIRGIL STOENESCU

Scenă din «Drumul soarelui»
Gh. Oprina, H. Polizo și
Gh. Ciprian.

EXEMPLUL TEATRULUI SOVIETIC NE LUMINEAZĂ ÎNTREAGA ACTIVITATE

Deși un teatru foarte tânăr, Studioul actorului de film «C. Nottara» se poate mindri cu o activitate rodnică, nu atât din punct de vedere al numărului de piese jucate, cât al efortului de a realiza spectacole care să răspundă cerințelor tot mai ridicate ale publicului nostru.

Primul spectacol reprezentat pe scena Teatrului Nottara în 1951 a fost piesa marelui scriitor clasic rus Maxim Gorki «Micii burghezi».

Tot în 1951 s-a reprezentat, pentru prima oară la noi în țară, în cinstea Zilei de 7 Noiembrie, «Poemul lui Octombrie» de Vl. Maiakovski. Spectacolul, pus în scenă de Gabriel

I. Niculescu,
Septimiu Sever
și E. Petru
în «Nepoții
Gornistului»,
dramatizare de
Sorana Coroamă

Negri, a continuat să se reprezinte cu diferite prilejuri.

Colectivul teatrului a avut de dus la îndeplinire o sarcină importantă: aceea a realizării spectacolului «Nepoții Gornistului», în dramatizarea Soranei Coroamă, după scenariul de film scris de Cezar Petrescu și Mihai

Novicov. La realizarea acestui spectacol a contribuit, în bună parte, și colectivul tehnic al teatrului, care nu și-a precupețit nici o clipă strădaniile. Prezentarea piesei «Nepoții Gornistului» a prilejuit valorificarea unor actori tineri, proaspeți absolvenți ai Institutului de Cinematografie, actori care au fost distribuiți în roluri principale.

Tot colectivul nostru și-a luat sarcina de onoare de a reprezenta, pentru prima dată pe scena unui teatru românesc, figura marelui Lenin în piesa «Familia» de Popov. Acest spectacol a fost pus în scenă de Liviu Ciuley, Rodica

Gheorghiu și Sorana Coroamă. În spectacolele de care am vorbit mai sus s-au distins numeroși actori care, după părerea mea, au întruchipat câteva personaje cu multă vigoare dramatică, cu adâncă înțelegere psihologică, cu o adevărată măiestrie actricească. Este de ajuns să ne amintim de creația

Marlettei Sadova, Maestră Emerită a Artei din R.P.R., laureată a Premiului de Stat, în rolul mamei lui Lenin, de aceea a lui Stamate Popescu în rolul Ulianov Vladimir Ilici sau de realizările actorilor Ion Gheorghiu, Leontina Ioanid, Ana Barcan, Andrei Codarcea etc.

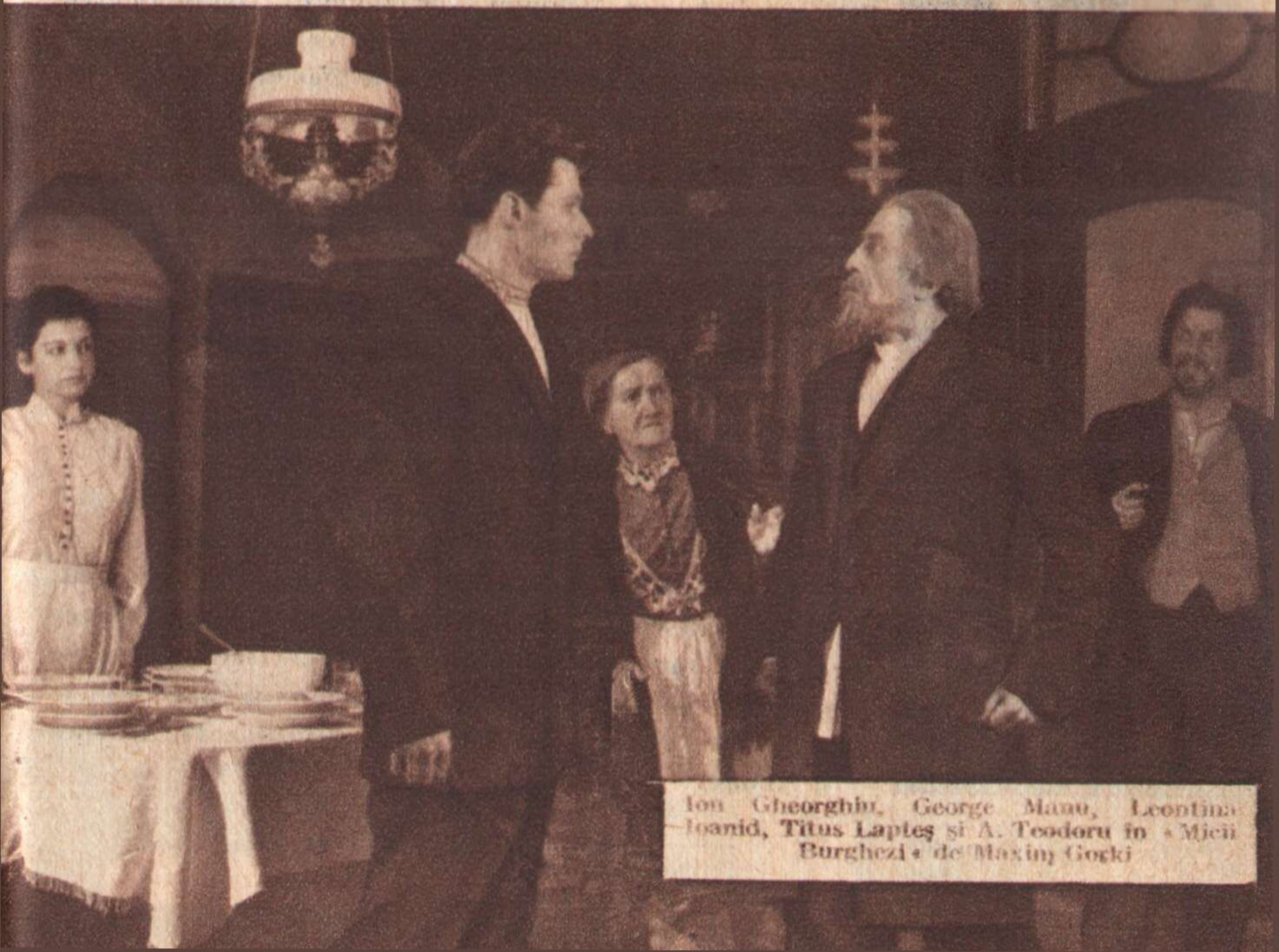
Colectivul nostru își dă toată silința să realizeze spectacole al căror nivel ideologic și artistic să fie din ce în ce mai înalt, tinzând să se apropie de nivelul artei teatrale sovietice, al cărui minunat exemplu îl luminează întreaga activitate.

Septimiu Sebeș

Laureat al Premiului de Stat

Marietta Sadova și Corina Constantinescu în « Familia » de I. Popov

Ion Gheorghiu, George Manu, Leontina Ioanid, Titus Lapteș și A. Teodoru în « Micii Burghezi » de Maxim Gorki

J nființat în anul 1948 — pe linia promovării culturii progresiste a minorităților naționale — Teatrul Evreesc de Stat din București și-a propus să dea populației muncitoare evrești, vorbitoare de limba idiș, spectacole de înaltă ținută artistică, naționale în formă, socialiste în conținut.

Întru atingerea acestui scop, Teatrul Evreesc de Stat s-a străduit să alcătuiască un repertoriu care să cuprindă, alături de piesele chemate să oglindească noile relații ale țării, alături de cele cuprinzând probleme specifice populației muncitoare evrești, lucrări dramatice din tezaurul literaturii sovietice, piese din dramaturgia țărilor de democrație populară și din dramaturgia progresistă a țărilor capitaliste. De asemenea, el a mai avut în vedere să pună în valoare lucrări din dramaturgia clasică românească și să valorifice tot ce e pozitiv din moștenirea teatrului idiș.

În cele șase stagioni de până acum Teatrul Evreesc de Stat a reprezentat din dramaturgia sovietică: « Umbra străină » de C. Simonov, « Platon Crecet » de Al. Corneiciuc, « Partenerul junior » de Pervențev. Din dramaturgia clasică: « Revizorul » de Gogol, « Intrigă și iubire » de Schiller, și « Bolnavul închipuit » de Molière. Din dramaturgia idiș s-au reprezentat: « Cel doi Kune-Leml », « Vrăjitoarea », o prelucrare după « Ni be ni me » de A. Goldfaden, « Hase di iesoime » de Jacob Gordin, « Lozul cel mare » și « Comoara » de Șulem Aleihem și « Tevie lăptarul » tot de Șulem Aleihem în dramatizarea lui Beno Popliker, « Herșală Ostropolier » de Ghersenzon și « Nekume Nemer » de Sloves.

O preocupare de căpetenie a Teatrului Evreesc de Stat a fost stimularea unei dramaturgii originale, cu tematica inspirată din problemele generale ale țării sau din cele ale populației muncitoare evrești în cadrul aspirațiilor întregii clase muncitoare.

Într-o rodnică colaborare cu autorii s-au realizat piesele: « Schimbul de noapte » și « Familia Grinvald » de Ludovic Bruckstein, « Sînt iar acasă » de Puiu Maximilian, G. Voinescu și Suzana Kerry, « În umbra palmierului » de Ionel Țăranu, « Inseninare » de Paul Isac și « Motive personale » de Ștefan Horia, precum și spectacolele muzicale de satiră și humor ale scriitorilor H. Stolper și M. Bălan.

Beno Popliker și J. Cassvan în «Par-
tenerul junior» de Pervențev

Edith Horowitz, M. Sekler și Samuel Fischler în
«Umbră străină» de C. Simonov

Scenă din «Revizorul» de Gogol

SPICUIRI DIN VIATA MUZICALĂ A CAPITALEI

Noiembrie se arată a fi bogat în însemnate manifestări muzicale...

Între 7 octombrie și 7 noiembrie toate formațiunile orchestrale și corale ale Capitalei și-au alcătuit repertorii consacrate Lunii Prieteniei Româno-Sovietice, prezentând lucrări din valoroasa literatură muzicală clasică rusă și sovietică.

Între 15 octombrie și 25 octombrie în cadrul Decadei Cîntului și Dansului sovietic, atât Filarmónica de Stat și orchestra simfonică radio, cât și ansamblurile corale din București, au organizat o serie de concerte cuprinzînd lucrări ale compozitorilor

sovietici, ale compozitorilor clasicilor ruși și ale compozitorilor din patria noastră.

Un mare eveniment în viața noastră muzicală a fost concertul simfonic extraordinar al Filarmónicei de Stat, dirijat de celebrul compozitor și dirijor sovietic Reinhold M. Glier, artist al poporului din U.R.S.S., laureat al Premiului Stalin. Programul

Concert al Orchestrei simfonice radio dirijată de Alfred Alessandrescu, maestru emerit al artei din R.P.R.

a cuprins lucrări ale ilustrului compozitor, toate în primă audiție și anume: Simfonia II-a, Uvertura la opera Sah-Senem, Concertul pentru harpă și orchestră (solistă Liana Pasquali), Vals de concert și Imnul Marelui Oraș din «Călărețul de aramă»

Sâmbătă 6 și duminică 7 noembrie orchestra simfonică a Filarmoniceii, dirijată de Mircea Basarab, a executat un concert cuprinzând uvertura la Ruslan și Ludmila de Glinka, concertul pentru pian și orchestră de Tacktakișvili (solistă Josette Hirsu), «O noapte pe Muntele Plesuv» de Musorgschi și «Suita de dansuri» de Cembergi.

Printre concertele Filarmoniceii de Stat pe luna noembrie trebuie menționate cel dirijat de George Georgescu, artist al poporului din R.P.R., având în program Simfonia II-a de Hacıaturian, Concertul pentru pian și orchestră nr. 1 în Mi bemol de Liszt (solist Iosef Pruner) și uvertura la «Maestrii Cîntăreții» de Wagner. De asemenea, concertul festival dirijat de Matei Socor, maestru emerit al artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, și consacrat compozitorului Ceaikovschi. La 22 noembrie Filarmonica de Stat din Dresda, sub conducerea maestrului Bongardz va da un concert la București, executînd Preludiul și Fuga

în Mi bemol de Bach, Simfonia concertantă de Haydn, Simfonia clasică de Prokofief și «Till Buchoglindă» de Richard Strauss.

În sala Ateneului R.P.R., orchestra simfonică radio a executat, sub conducerea dirijorului Const. Bobescu, un concert cu următorul program: Poemul simfonic «Prăbușirea Doftanei» de Alfred Mendelsohn, Concertul pentru pian și orchestră de Rachmaninof (solistă Silvia Șerbescu), oratoriul «Cîntarea Pădurilor» de Sostacovici. Își dau concursul corul Radio și corul de copii, precum și soliștii Valentin Teodorian și Viorel Ban de la Teatrul de Operă și Balet.

La 19 noembrie Const.

Silvestri, maestru emerit al artei și laureat al Premiului de Stat, va dirija orchestra simfonică radio. Se va executa: tabloul simfonic «Culesul viilor» de Mihail Jora, concertul pentru corn și orchestră de Richard Strauss (solist Paul Staicu) și Simfonia IV de Ceaikovschi.

Numeroase alte concerte ale unor formațiuni orchestrale mai restrinse vor avea loc în tot cursul lunii noembrie în sala Dalles. De asemenea, Ansamblul de cîntece și dansuri M.A.I., Ansamblul Sfatului Popular al Capitalei și Ansamblul M.F.A. vor organiza festivaluri muzicale în întreprinderile importante ale Capitalei.

Mircea Basarab, dirijor al Filarmoniceii de Stat

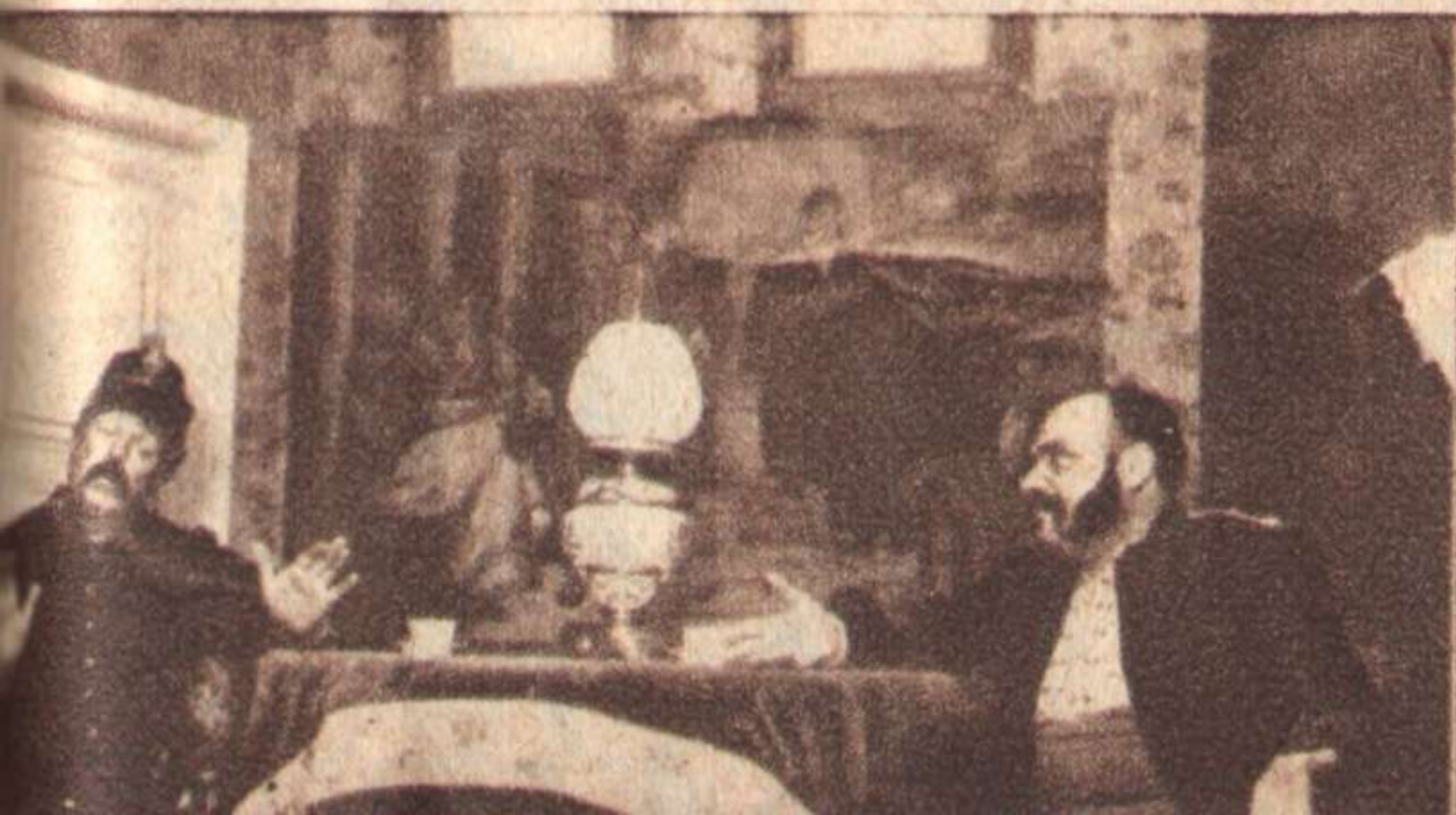
*Actori ai Teatrelor din Capitală
în mijlocul muncitorilor din întreprinderi.*

Acțiunea de culturalizare a maselor se dezvoltă și se adâncește continuu; echipe formate din cei mai buni actori ai teatrelor noastre pătrund în întreprinderi, în gospodăriile agricole colective, în satele din jurul Bucureștiului, prezentând spectacole cu un nivel artistic din ce în ce mai înalt.

Fotografiile noastre înfățișează actori ai Teatrului Național «I. L. Caragiale» și ai Teatrului Municipal în timpul unor manifestări artistice organizate în două întreprinderi din Capitală.

IN VĂȚÎND DIN

Măiestria ansamblurilor sovietice

Succesele manifestărilor noastre se datoresc, în primul rînd, ajutorului, îndrumărilor prețioase primite din partea artiștilor și maestrilor de dans sovietici de la care am învățat cum și duc munca coregrafii din U.R.S.S.

Din consfăturile cu tovarășul consilier Cliucin-cov, din expunerea documentată, plină de sugestii atite a maestrului de balet din U.R.S.S., Igor Smirnov, la consfătuirea maestrilor coregrafi din R.P.R., precum și din preluarea experienței tovarășului Smirnov, noi am înțeles că nu se poate trece la montarea unui dans fără prealabila îndeplinire a unor obiective principale. Care sînt aceste obiective? Vom căuta să le expunem pe scurt:

Tematica și acțiunea dansului ce ne propunem să interpretăm trebuie discutate cu întregul colectiv de dansatori care — cunoscînd libretul — pot să aducă propuneri și să dovedească inițiativa binevenite în desăvîrșirea măiestriei artistice.

Tot din preluarea experienței sovietice am învățat ca, înainte de a trece la montarea propriu-zisă a dansului, să studiem și să pregătim cu minuțiozitate „pașii și desenele” dansului respectiv. Odată oară se trecea la procesul de montare sub inspirația momentului, fapt care dă-

una omogenității și unității artistice a manifestărilor. Ne preocupăm menținerea unei strînse și permanente legături cu compozitorii, pentru ca muzica dansurilor noastre să fie concepută și elaborată din timp și în funcție de ceea ce ne propunem să exprimăm prin interpretarea noastră.

După ce munca asupra unui dans se poate considera isprăvită aducem interpretarea dansului în discuția întregului colectiv pentru ca printr-o analiză critică, serioasă și cinstită să constatăm lipsurile, să le îndepărtăm și să desăvîrșim realizările noastre. Am învățat de la ansamblurile sovietice că, înainte de orice, noi trebuie să exprimăm conținutul de idei al dansurilor, să asigurăm fiecărui dansator posibilitatea de a reda prin mișcările sale fondul de idei menit să se împletească armonios într-o interpretare colectivă.

Minunate au fost învățămintele și îndrumările ce le-am desprins din vizionarea unor remarcabile ansambluri de dansuri sovietice ca spre pildă: Ansamblul de Stat de dansuri al U.R.S.S. de sub conducerea lui Igor Moiseev, Ansamblul Armatei Sovietice „A. V. Alexandrov”, Ansamblul de Stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești, Ansamblul Georgian sau Ansamblul de Stat de cîntece și dansuri populare din Ural. Din schimbul

de experiență pe care l-am avut cu colectivul de dansatori al Ansamblului de Stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești, am învățat cum se asigură o culegere bună și rapidă de dansuri.

În ceea ce ne privește, sîntem mîndri și fericiți că am fost în măsură să punem la îndemînă Ansamblului de Stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești, cîteva din dansurile noastre destul de grele ca „Invirtita de pe Someș” și „Bărbuncul”. La rîndul nostru am luat de la ei o serie de figuri coregrafice pe pași rusești și sovietici.

Exemplul dansatorilor sovietici, munca lor ingenioasă și insuflețită, disciplina lor liber consimțită, forța artistică, varietatea și măiestria interpretării lor, bogatul conținut de idei al fiecărui gest, al fiecărei atitudini au stimulat și îndrumat munca încununată de succes a dansatorilor noștri. Numai astfel am izbutit să interpretăm dansuri ca „Muncă și joc”, realizat de maestrul Sever Nicolau, sau ca „Primirea eliberatorilor” din a cărei interpretare se desprinde limpede și sugestiv avîntul nestăvilit, bucuria și dragostea recunoscătoare cu care cetățenii patriei noastre au întîmpinat glorioasele oștiri sovietice eliberatoare.

GEORGE BĂLAN

Directorul Ansamblului de cîntece și dansuri al Sfat. Pop. al Capitalei

Tara noastră a găzduit Capella emerită de stat de banduriști din R. S. S. Ucraineană. Banduriștii ucrainieni cântau din gură și se acompaniau, totodată, cu originalele lor instrumente. Formația instrumentală era completată și cu alte câteva instrumente — acordeon, țambal, tobă, talgere etc. — care amplificau și colorau sonoritatea ansamblului. Ceea ce impresiona îndeosebi în arta interpretativă a banduriștilor era trăirea intensă cu care transmiteau conținutul emoțional, imaginile cuprinse în cîntece.

Ansamblul de Stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești ne vizitează pentru a doua oară țara cu prilejul manifestărilor Lunii Prieteniei Romîno Sovietice.

Măiestria acestui Ansamblu este bine cunoscută iubitorilor de artă din patria noastră. Mulți dintre membrii Ansamblului, vechi artiști amatori, sînt astăzi coregrafi de o valoare deosebită.

Coperta I-a: Stămăte Popescu de la Teatrul Național «I. L. Caragiale» în rolul Ulianov Vladimir Ilici din piesa «Familia» de I. Popov, jucată pe scena Studioului actorului de film «C. Nottara»

Coperta IV-a: Chipurile luminoase ale unor eroi din noua noastră dramaturgie. Tanți Cocea în «Indrăgostii» de Maria Banuș, Marcel Anghelescu în «Mie-lul turbat» de Aurel Baranga, Gina Petrini în «Oameni de azi» de Lucia Demetrius, B. Dabija în «Lumina de la Ulmi» de Horia Lovinescu, Ileana Predescu în «Arcul de triumf» de Aurel Baranga, George Buznea în «Furtuni de primăvară» de N. Tăutu

TEATRU ȘI MUZICA

N. 10

